

9

ANUL XXIX (1290)
28 FEBRUARIE 1980

Ilacără

Săptăminal editat de
Frontul Democratiei
și Unității
Socialiste

Biblioteca Jrd. Fund. Dep.
SALA DE LECTURĂ

VALORI

ALE ARTEI

CONTEM-

PORANE

Este în piatră o veșnicie împăcată.

Să poți așeza un sens omeneșc în acest destin al pietrelor...

În muțenia lor mi s-a părut că întrevăd forma unor idei care înfruntă timpul.

Pornind pe acest fir l-am întilnit pe Brâncuși.

Granița între piatră și marmură definește trecerea dinspre liric spre dramatic.

Intrevăd un echilibru în care cumpăna vieții să-și găsească un centru epic.

☆

Când cioclesc marmura aud rezonanța poetică a pământului.

Avem munți de marmură virgină ale cărei nuanțe cromatice închid un potențial spirital imens.

Într-o zi va trebui să concepem statuia lui Eminescu, poetul marilor elanuri lirice, poetul care ne-a învățat să iubim.

Atunci se va afirma deplin graiul marmurei și vom înțelege cîntecul ei distinct, neîntrecut în vibrație lirică.

Un proprietar generos al munților ar da rui un munte întreg sculptorilor pentru începutul unui secol de marmură.

ION VLASIU ■

În acest număr lucrările lui Ion Vlasu prezentate de A. Mihoilopoi

Alegători și candidați sau dialogurile democrației

Doi tineri ingineri, Victor Popa și Lazăr Ciocoiu. Fii ai orașului Tîrgu Neamț. Fostii colegi de liceu. Reîntorși, după absolvirea facultăților, în orașul lor natal. Soțiile lor, întâmplător, amindouă profesoare de matematică. Doi tineri, pînă în 30 de ani, doi prieteni. La 9 martie, alegătorii circumscripției electorale orașenești numărul 7 vor decide, Victor Popa sau Lazăr Ciocoiu.

Doi tineri la o masă, să-i zicem masa prezidiului, alături de primarul orașului. Neculai Crăcăoanu, el însuși tinăr. În fața lor, ale-

gătorii. Alegătorii care l-au ascultat și l-au aprobat, într-o perfectă cunoștință de cauză, pe primarul lor. L-au ascultat vorbind despre înfăptuirile de pînă acum, dar mai ales despre cele ce vor veni și vor schimba substanțial fața bătrînutului țîrg moldovenesc de sub poalele legendarei Cetăți a Neamțului. Nu s-a prea luat cu vorba primarul din Tîrgu Neamț. A fost scurt și concis. A apelat mai mult, la cifre, dar ei, alegătorii, au știut să traducă toate acele cifre, pentru că, de exemplu, cînd a spus că în Tîrgu Neamț s-au construit în ultimii 5 ani peste 1300 de apartamente, acele apartamente erau și sînt chiar ale alegătorilor care umpleau pînă la refuz sala Clubului de la Întreprinderea de rețele electrice. Și cînd primarul a spus că se vor construi în acest an, în Tîrgu Neamț, alte 600 de apartamente, ei, alegătorii, știau că în marca lor majoritate aceste apartamente se ridică de-o parte și alta a străzii V.I. Lenin, principala stradă a orașului, stradă ce în urmă cu numai 3 ani era străjuită de-o parte și alta de casele vechi și-nghesuite ale unui oraș care, ciudat lucru, avea același centru ca

(Continuare în pag. 4)

VICTOR NIȚĂ ■

Politica acțiunii vii, concrete, raționale

Se vorbește mult în lume despre valoarea gîndirii politice românești. Mulți, interesați îndeosebi în construirea unor relații internaționale în măsură să pună la adăpost popoarele de temerile și apăsările ce rezultă din complicata țestătură de interese și, mai ales, de brutalitățile unora ce știu că au de partea lor forța, aduc un firesc elogiu gîndirii românești, prin esența ei profund egalitară și, deci, umanitară, subliniind în mod deschis și direct meritele președintelui Nicolae Ceaușescu, primul autor al acestei gîndiri — sursă de speranță și optimism. Alții, preocupați nu numai de liniște și securitate, dar și de căile pe care trebuie să se meargă pentru construirea binelui popoarelor lor, apelează deopo-

trivă și la experiența organizării interne, încercînd, prin comparație cu propriile situații, să imagineze sistemul care să asigure nu numai ritmuri înalte de progres, dar și menținerea unei constanțe în dezvoltare, după exemplul României.

În ceea ce mă privește, ca unul care am umblat destul prin lume, sînt cu deosebire impresionat ori de cîte ori am prilejul să constat multilateralitatea și, aș zice, siguranța ofensivă cu care gîndirea președintelui nostru penetrează prin aceste timpuri învălmășite și, nu de puține ori, prea turburi față

(Continuare în pag. 4)

EUGEN FLORESCU ■

TRANSPLANTUL RENAL

O realizare de prestigiu a medicinei românești, un moment semnificativ în dezvoltarea asistenței medicale din țara noastră

După cum am anunțat în numărul trecut, miercuri, 13 februarie 1980, s-a realizat la Spitalul Fundeni din Capitală, în clinica de chirurgie urologică, cel dintîi transplant renal din istoria medicinei românești, intervenție a cărei cutezantă și-a asumat-o, după o temeinică și îndelungată pregătire, o echipă de elită avîndu-l în frunte pe profesorul doctor docent Eugen Proca, ministrul sănătății. Din echipă au mai făcut parte medicii Anghel Popescu, Paul Stăncuț, Dinu Paraschiv, Vasile Zamfir, Lucia Cristea, Mihai Lucan și Lucian Iliescu, dar la finalizarea acestui important act chirurgical, moment de referință în medicina noastră, și-au adus o prețioasă contribuție numeroși alți specialiști, asigurînd dializa pacienților, efectuînd determinări de histocompatibilitate, executînd explorări vasculare prin arteriografie, acoperind probleme de hematologie și așa mai departe, transplantul de rinichi înscrîndu-se astfel ca o realizare colectivă de valoare, rod al unei activități susținute cu perseverență și ambiție pe parcursul mai multor ani, începînd din 1961, cînd profesorul Proca a efectuat primul transplant renal la ciuce, cu rezultate încurajatoare.

Cel dintîi bolnav supus intervenției, un tinăr de 19 ani din comuna Dobrotesti, județul Teleorman, Mihai Chefnea, suferea de o gravă insuficiență renală, zilele fiindu-i, cum se spune, numărate, șansele lui de salvare prin terapia clasică fiind cu atît mai reduse cu cît dializa nu dusesse la nici un rezultat. S-a trecut atunci, cu înfrigurare, la găsirea unui donator, mama bolnavului, Niculina Chefnea, oferindu-se

(Continuare în pag. 9)

O elevă sirguincioasă, o mare campioană : Nadia Comănești

POSADA — 650

Drum spre Posada mării victorii a lui Basarab I întemeietorul, ctitor de țară, viteazul care, cu sabia, acum 650 de ani, ne-a dăruit țara dintre Dunăre și Carpați. Drum printre munți, drum peste timp.

Tot drumul, între Sălătrucea Argeșului și Perișanii Vilcei, e doar pădure. Pădure revărsîndu-se peste stîncile drepte, severe și lunecoase ca un perete, care sugruma șoseaua, îngustînd-o și șerpuind-o ca pe-o potecă. Am intrat, părăsînd Sălătrucea, în Țara Loviștei, în „țara” de munți și păduri de sub negura băgărășului, care ne primește în brațele ei. Pădure la dreapta, la stînga, pădure jos, în prăpăstii, iar sus, pe stînci, coroanele brazilor, înfipte cu virfulile de piramide în cer, fac deasupra-ne un cort verde-întunecat, parfumat ca o noapte de primăvară, greu ca una de iarnă. N-am mai încercat, pînă acum, senzația de a ne

(Continuare în pag. 11)

EMINESCU, COȘBUC și LABIȘ în cămine sudaneze

Într-o emisiune a televiziunii sudaneze dedicată etnografiei africane, transmisă într-o splendidă seară de ianuarie a acestui an, de Studioul Khartoum, l-am văzut și l-am ascultat pe un vorbitor deosebit de vivace, pe care cur o zi înainte îl cunoscusem la Departamentul Culturii : dr. Jousif Aydabi. Două zile mai tîrziu, în curtea însoțitorului meu, dr. Mohamed Rahman, la umbra unui palmier uriaș și la o sticlă de „Murfatlar”, ne-am întrecut discutînd despre România, miezul discuției noastre formîndu-l literatura, arta și etnografia. Căci dr. Aydabi studiasse la București și-și dăduse cîțiva ani mai tîrziu tot acolo doctoratul. În ciuda vârstei sale de numai 35 de ani, se numără astăzi printre cei mai de seamă oameni de cultură ai patriei sale. Am deschis dialogul, amintînd că în biblioteca medicului văzusem opere de Eminescu, Labiș și Coșbuc. Directorul adjunct al

(Continuare în pag. 23)

Date și fapte

Ascultam o dare de seamă, o informare amplă. Omul care vorbea a intrat la un moment dat într-un hățis de cifre. Se va incurca de acum încolo, am zis și m-am gîndit eu, ne va pisa urechile cu procentaje, pînă cînd ne vom plictisi toți. N-a fost așa. Nu s-a plictisit nimeni. Eu, în orice caz, nu m-am plictisit. Am devenit, din contră, și mai atent, gîndindu-mă că datele acestea erau rupte din viața noastră. Fără ele, spuneam eu, n-am ști ce facem și ce sîntem. N-am scris un poem în cinstea lor, bineînțeles. Am stăruit însă în preajma acestui nucleu reflexiv, spunîndu-mi că noi, toți sau aproape toți, ne-am cam aplatizat. Ni se pare normal să vedem înălțîndu-se, ca din nimic, lungi șiruri de blocuri, mari uzine, orașe noi. Așa cum ni se pare normal să vedem în ziare grafice și tabele care marchează marile și numeroasele

(Continuare în pag. 5)

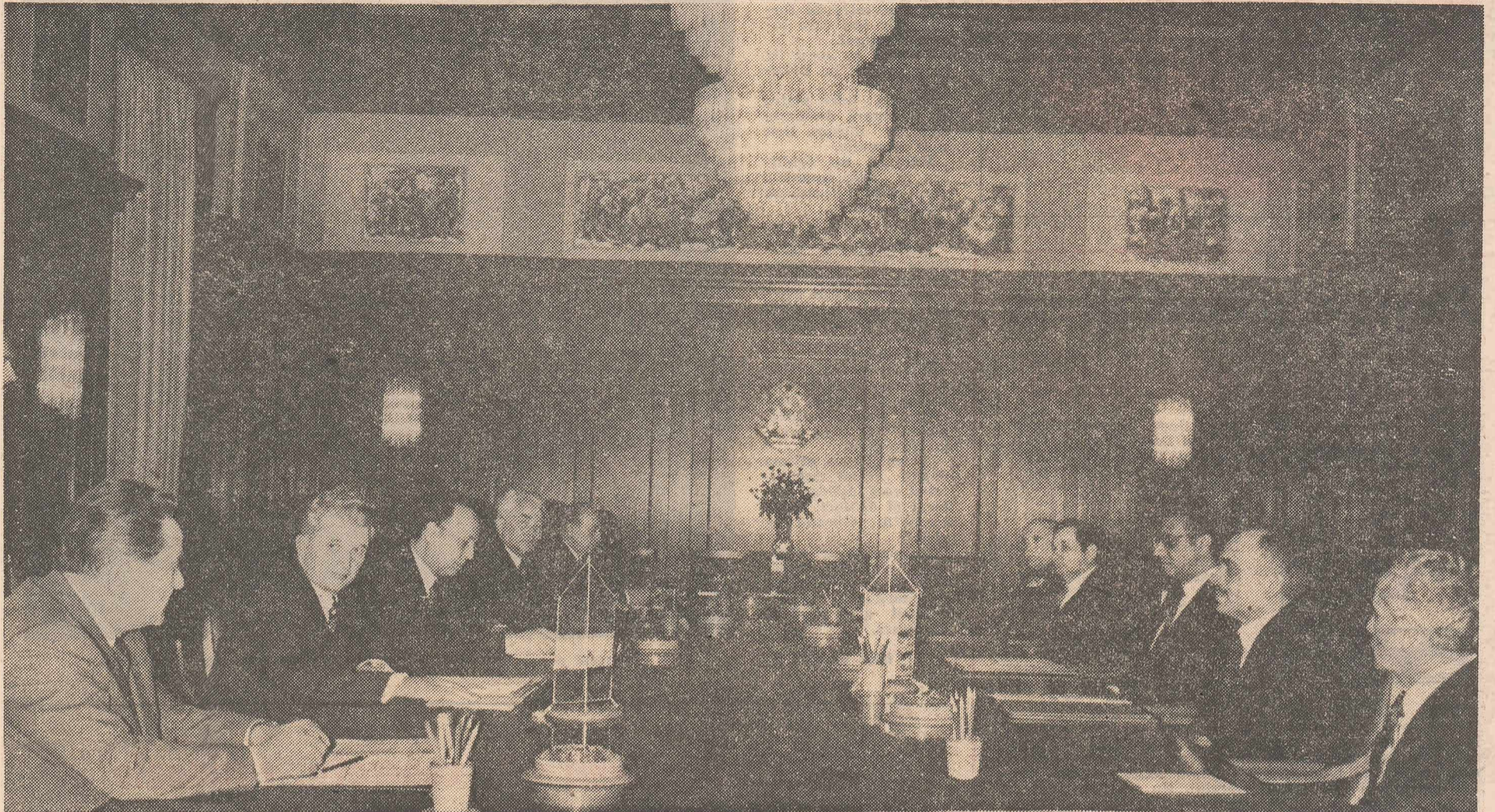
DE CE SĂ CĂUTĂM LA ALȚII CEEA CE AM FĂCUT ȘI NOI LA BACĂU ?

Pentru maestrul Vasile Marin, din cadrul atelierului de reparații auto al Secției de utilaje de transport, adică S.U.T., secție aparținînd de Trustul de construcții din Bacău, multe lucruri sînt limpezi și clare ca bună ziua. Face parte din categoria acelor oameni pentru care cuvintele „nu se poate” se rostesc numai și numai în cazuri excepționale. Face parte din categoria acelor oameni care, îndrăgostiți de meseria lor și stăpîni pe meseria lor, găsesc întotdeauna o soluție, oricît

(Continuare în pag. 10)

ION NISTOR ■

O PAGINĂ NOUĂ ÎN RELAȚIILE ROMÂNNO-IORDANIENE

Imagine de la convorbirile oficiale

Mărturie elocventă a sentimentelor de stimă, prietenie și solidaritate pe care le nutresc popoarele română și iordaniană, vizita oficială efectuată în țara noastră, în perioada 20-23 februarie, la invitația președintelui Nicolae Ceaușescu, de regele Hussein Ibn Talal al Regatului Hașemit al Iordaniei, reprezintă o nouă și importantă contribuție la amplificarea posibilităților de conlucrare fructuoasă în toate domeniile dintre România și Iordania, spre binele reciproc al celor două popoare, la afirmarea principiilor democratice în raporturile internaționale, la continuarea procesului de destindere, al edificării securității și colaborării egale în drepturi în Europa, la realizarea și instaurarea unei păci drepte în Orientul Mijlociu, la lupta generală pentru pace și progres în întreaga lume.

Rezultatele rodnice ale noului dialog, care se vor reflecta pozitiv în dezvoltarea și adâncirea în continuare pe multiple planuri a relațiilor româno-iordaniene, sînt salutative cu vie satisfacție de toți cetățenii patriei noastre, care își exprimă astfel, în preajma marelui eveniment de la 9 martie — alegerile de deputați — deplina aderență la politica clarvăzătoare internă și externă promovată cu fermitate și constanță de partidul și statul nostru, politică ce înfrunghiează cele mai înalte aspirații de pace, libertate și progres.

Interesate în statornicirea unui climat de pace și cooperare potrivit înzuirilor popoarelor lor, România și Iordania întretin raporturi de prietenie și conlucrare rodnică pe plan politic, economic, tehnico-stiințific și cultural, la baza cărora se află — așa cum stă scris și în „Declarația comună româno-iordaniană”, semnată de cei doi șefi de stat și dată publicității la încheierea convorbirilor — principiile deplinei egalități în drepturi, ale respectului strict al independenței și suveranității naționale, al integrității teritoriale, al neamestecului direct sau indirect în treburile interne, al dreptului fiecărui popor de a participa la rezolvarea problemelor internaționale de interes comun. În dezvoltarea continuă a acestor relații, un rol decisiv l-au avut convorbirile la nivel înalt din 1974 și 1975 de la București și Amman care au dat un puternic impuls colaborării pe multiple planuri. Ca urmare, schimburile comerciale au crescut de peste două ori și se află în curs de desfășurare o serie de acțiuni de cooperare în diferite domenii de interes comun. Un exemplu îl constituie rafinăria Zarka, important obiectiv al economiei iordaniene, care urmează să fie dat în folosință în următoarele luni, ca

urmare a eforturilor comune ale muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor români și iordanieni, contribuție de preț la cimentarea raporturilor strinse dintre cele două țări și popoare prietene. „Vizita dumneavoastră în România și semnarea Declarației comune — sublinia președintele Nicolae Ceaușescu — constituie încă o expresie a nivelului înalt al acestor relații, a dorinței comune de a da noi dimensiuni atât cooperării bilaterale în diferite domenii, cât și în activitatea pe plan internațional pentru o politică de destindere, de pace, de respect al independenței și suveranității naționale a tuturor popoarelor.

Am avut convorbiri ample cu privire la relațiile bilaterale, am ajuns la înțelegeri bune. Am convingerea că, în viitor, pe baza acestor înțelegeri, vom reuși să realizăm în viață o colaborare și o cooperare tot mai intensă în domeniile economice, tehnico-stiințifice, culturale, ceea ce este în interesul ambelor noastre popoare, servind, totodată, și cauzei destinderii și păcii”. Este vorba, în acest sens, de creșterea exporturilor românești de echipament pentru transportul rutier și feroviar, de produse ale industriei ușoare, sporirea exportului iordanian de fosfați, de piei brute și semifabricate, precum și crearea de condiții favorabile pentru cooperarea economico-româno-iordaniană în domenii ca explorarea, prelucrarea, depozitarea și transportul petrolului, foraje pentru apă, fabrici de ciment, industria chimică și altele. „Despre relațiile bilaterale — arăta, la rîndul său, regele Hussein Ibn Talal — doresc să exprim aprecierea că am reușit să realizăm această dezvoltare, care este în interesul popoarelor noastre, pentru o mai bună apropiere și înțelegere între ele. Vizita ne-a dat prilejul să analizăm unele probleme menite să ducă la dezvoltarea și consolidarea pe mai departe a relațiilor de prietenie existente între România și Iordania”.

Spiritul prietenesc, constructiv al relațiilor politice, economice și sociale se reflectă pozitiv în conlucrarea pe plan internațional, între România și Iordania, iar convorbirile de la București au evidențiat o similitudine de poziții în cele mai fundamentale și mai acute probleme ale epocii contemporane, precum și asupra unor principii generale ce trebuie să guverneze relațiile dintre statele lumii.

Cu mindrie patriotică și satisfacție deplină, poporul nostru a reținut înalta apreciere a regelui Hussein Ibn Talal față de personalitatea remarcabilă a președintelui Nicolae Ceaușescu, prieten sincer al po-

popoarelor arabe, militant neobosit pentru realizarea unei păci reale și durabile în Orientul Apropiat, față de politica externă deschisă de colaborare cu toate statele lumii, promovată de România socialistă sub conducerea eminentului său conducător — tovarășul Nicolae Ceaușescu. „Vă asigur că în sufletul meu și al fiecărui cetățean iordanian — a spus regele Hussein Ibn Talal — păstrăm un sentiment de adîncă prietenie și respect pentru dumneavoastră și pentru poporul român, împreună cu admirația față de realizările înregistrate sub conducerea dumneavoastră înțeleaptă în dezvoltarea economică și social-culturală (...). Dăm o înaltă apreciere rolului eficient al României în problemele regiunii noastre, eforturilor sale depuse la Organizația Națiunilor Unite și în general pe plan internațional”. Cuvintele „dragă prietene” și „frate drag” rostite de înaltul oaspete iordanian pe parcursul vizitei confirmă prestigiul deosebit, exprimat și de atîtea alte personalități arabe, de care se bucură președintele României pe toate meridianele globului.

Cum era și firesc, o atenție deosebită s-a acordat problemelor din zonele în care se găsesc țările noastre, din Orientul Mijlociu și Europa. Și Declarația comună consemnează cu claritate hotărîrea României și a Iordaniei de a face totul pentru o pace globală care să ducă la retragerea Israelului din teritoriile arabe ocupate în 1967 și îndeosebi la soluționarea problemei poporului palestinian pe baza dreptului său la autodeterminare — inclusiv la constituirea unui stat palestinian independent — să asigure independența și integritatea teritorială a tuturor statelor din zonă. Iar pentru aceasta, președintele Nicolae Ceaușescu și regele Hussein Ibn Talal au hotărît să mențină contacte permanente și să procedeze la consultări bilaterale ori de cîte ori este nevoie.

În legătură cu situația din Europa, în cadrul convorbirilor s-a subliniat necesitatea unor acțiuni ferme pentru pregătirea temeinică a reuniunii de la Madrid din acest an, în vederea înlăturării unitare a documentelor de la Helsinki, colaborării între toate statele continentului, trecerii la măsuri concrete și eficiente de dezangajare militară și dezarmare, continuării destinderii. Fiindcă, este firesc, realizarea unor progrese în domeniul securității europene va influența pozitiv și climatul politic din Orientul Mijlociu, cit și cel din întreaga lume. Numai că pentru aceasta trebuie acționat ferm pentru oprirea, cit nu este prea tîrziu, a acumulării de arme

și trecerea la tratative în vederea dezarmării, pe baza realizării unui echilibru militar în Europa, care să ducă nu la sporirea înarmărilor, ci la diminuarea continuă a acestora, la reducerea efectivelor militare, a cheltuielilor, la dezarmarea generală.

Pacea — acest deziderat vital pentru țările mici și mijlocii, în rîndul cărora se numără și România și Iordania, se poate realiza printr-o soluționare durabilă și echitabilă a problemelor complexe ale lumii contemporane, cu participarea activă, pe bază de egalitate a tuturor statelor. Și convorbirile dintre președintele Nicolae Ceaușescu și regele Hussein Ibn Talal, reflectate în Declarația comună, evidențiază hotărîrea fermă a României și Iordaniei de a conlucra neobosit pentru realizarea unei dezarmări concrete, în primul rînd a dezarmării nucleare, pentru instaurarea unei noi ordini economice internaționale, care să creeze condiții pentru lichidarea subdezvoltării, a cooperării pe baze egale între toate statele și să asigure o dezvoltare rapidă a țărilor rămase în urmă, precum și progresul economic, tehnic, social al întregii omeniri. Pronunțîndu-se pentru întărirea rolului O.N.U. în viața internațională, România și Iordania consideră necesară realizarea unei largi conlucrări între toate popoarele în vederea eliminării surselor de încordare și conflict din diferite zone ale globului, soluționării diferendelor dintre state prin mijloace pașnice pe calea tratativilor directe între părțile interesate, fără amestec din afară, premisă esențială a relansării procesului destinderii care, în ultima vreme, cunoaște o înrăutățire puternică, datorită acumulării unei serii de probleme nesoluționate, deosebit de complicate, intensificării tendințelor de reimpărțire a lumii în sfere de influență, ascuțirii contradicțiilor economice și politice dintre state și grupări de state, a nesocotirii drepturilor fundamentale ale popoarelor de a trăi libere, stăpîne pe destinele lor.

Bilanțul pozitiv al noului dialog româno-iordanian, desfășurat într-o atmosferă cordială, de prietenie și respect reciproc, expresie a bunelor relații existente între cele două țări și popoare, se înscrie ca o contribuție de seamă la extinderea și dezvoltarea colaborării dintre România și Iordania, ceea ce corespunde intereselor bilaterale, ale păcii, securității și cooperării în Europa, în Orientul Mijlociu și în întreaga lume.

GH. SPINȚERIOIU ■

Constătuire de lucru la C.C. al P.C.R.

În zilele de 25 și 26 februarie, sub președinția secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-au desfășurat lucrările constătuirii de lucru cu primii secretari, secretarii cu probleme agrare și secretarii cu probleme economice ai comitetelor județene de partid, directorii generali ai direcțiilor agricole județene, directorii trusturilor județene ale întreprinderilor agricole de stat, trusturilor pentru mecanizarea agriculturii și trusturilor horticoale.

Constătuirea, care se înscrie în dialogul permanent promovat de secretarul general al partidului cu activul de partid, cu factori de răspundere și specialiști din economie și din alte sectoare, a analizat activitatea organelor de partid și de stat pentru perfecționarea muncii în agricultură, pentru realizarea planului în industrie și investiții, precum și măsurile ce se impun pentru îndeplinirea, în cele mai bune condiții, a obiectivelor economice pe 1980 și pe întregul cincinal, în vederea realizării tuturor hotărârilor Congresului al XII-lea.

În cadrul lucrărilor, desfășurate în plen, precum și în două grupe de lucru — agricultură și, respectiv, industrie și investiții — au fost relevate succesele obținute în toate domeniile vieții economico-sociale de către oamenii muncii din întreaga țară — români, maghiari, germani și de alte naționalități — strins uniți în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, succese care au contribuit la dezvoltarea pe multiple planuri a tuturor județelor României. De asemenea, participanții au scos în evidență neajunsurile manifestate în cursul anului 1979. Au fost analizate cauzele acestor lipsuri și a fost evidențiat modul în care trebuie acționat în viitor, în care organele și organizațiile de partid trebuie să lucreze pentru lichidarea deficiențelor, pentru îndeplinirea, la un nivel calitativ superior, a planului național unic.

A fost acordată o atenție deosebită problemelor privind agricultura. Un punct important al dezbaterilor, în acest context, l-a constituit pregătirea apropiatei campanii de primăvară, a realizării integrale a producțiilor planificate pentru anul în curs. De asemenea, s-a subliniat necesitatea asigurării livrărilor la fondul central de stat, a utilizării eficiente a fondului funciar, precum și a folosirii corespunzătoare a bazei tehnico-materiale și a forței de muncă de la sate. Dezbaterile au scos în relief răspunderea ce revine organelor și organizațiilor de partid, tuturor factorilor de răspundere, specialiștilor din agricultură, începând cu ministerul de resort și terminând cu unitățile de producție agricolă, subliniindu-se necesitatea ca întreaga activitate să se desfășoare în unitățile agricole, acolo unde se hotărăsc recoltele viitoare, unde se duce lupta pentru realizarea producțiilor agricole.

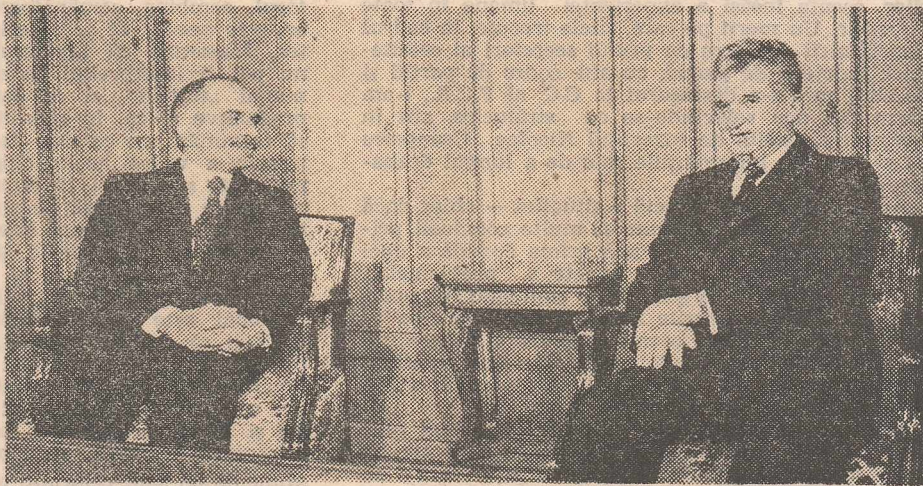
Evidențiindu-se faptul că numeroase colective din țară au realizat înainte de termen planul pe patru ani al cincinalului, iar unele, sarcinile pe întregul cincinal, s-a arătat, în același timp, că sînt unități economice în care planul la o serie de indicatori, și în primul rînd la producția fizică, n-a fost realizat. În acest sens, s-a exprimat hotărîrea de a se acționa energic în vederea recuperării, în cel mai scurt timp, a restanțelor. De asemenea, în ceea ce privește programul de investiții, a fost relevată din nou importanța respectării termenelor de punere în funcțiune a noilor obiective, a atingerii parametrilor proiectați, criticîndu-se rămîinerile în urmă înregistrate în acest domeniu. Au fost dezbătute, astfel, modalitățile de lichidare cât mai rapidă a întîrzierilor, de punere în funcțiune a capacităților de producție planificate.

Participanții la constătuire au exprimat hotărîrea comuniștilor, a tuturor oamenilor muncii din întreaga țară — români, maghiari, germani și de alte naționalități — ca în acest an, de o deosebită importanță pentru actualul cincinal, să acționeze cu un înalt spirit de răspundere pentru îndeplinirea exemplară a planului, a obiectivelor economice trasate de Congresul al XII-lea al partidului. În încheierea constătuirii a rostit o cuvîntare tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Republicii Socialiste România.

MIRCEA RAICIU ■

La invitația președintelui Nicolae Ceaușescu, miercuri 20 februarie 1980 a început vizita Majestății Sale regele Hussein Ibn Talal al Regatului Hașemit al Iordaniei.

Moment din timpul vizitei protocolare.

La plecare, pe aeroportul Ofopeni.

În mijlocul oamenilor muncii de la Întreprinderea de utilaj chimic „Grivița Roșie”

Aleșii

Votiez acum aleșii tuturor,
ca noi miresme-n inimi să răzbată,
ca vraja dulce-a ochilor de fată
să n-o mai zvirlie tunuri, sub ogor.

Votiez cu codrul de pătule pline
și pe-nfrățiii gliilor votez,
să urce mai în soare de amiezii
poporul nostru care cirna ține.

Votiez cu ne-ngrădita primăvară,
ca să-și dureze culburi rîndunicii
în cite blocuri se-ndesesc pe-aici;
ca alte noi lăcașuri să răsară.

Votiez cu primul drum-al dimineții
spre fabrică, spre-al minelor ecou,
cu tot ce e în traiul nostru nou,
mustind de seva proaspătă a vieții.

Votiez cu veghea minții creatoare,
cu mamele ce țincii-string la sin;
cu cei ce-n ger și-n arșiță, stăpîni,
cioplesc destinul țării, cu ardoare.

Votiez cu măreția din drapele,
cu cite-am înălțat și-abia-s în fașă;
cu-nreaga noastră forță, uriașă,
ce-oriunde-nalță, fericirii, schele.

VALERIU GORUNESCU ■

Votiez

Dau țării mele votul meu :
E floare albă de mușcată
Culeasă din fereastra mamei .
Azi mama mea e țara toată.

Votiez un om să ne îndrume
Un om care ne-aduce piine,
Ce este Om al Omeniei
Și drept ca brazii României.

Votiez cinstii să ne conducă
Un om cu dragoste de muncă
Ce este tare cit Carpații
Și-n noi își soțotește frații.

Votiez să fie prinăvară
În România milenară
Votiez pe-aceia care-mi place :
Un om care ne-aduce pace !

ROMEO SOLOMON ■

Date și fapte

(Urmare din pag. 1)

prefacerii economice ale țării. Ni se pare însă uneori desuet să ne entuziasmăm în fața acestor semne certe ale izbîndirii, dincolo de care pulsează efortul nostru, al tuturor, efortul și viața unui întreg popor.

E bine și poate că e chiar frumos că lucrurile acestea au intrat în rîndul evenimentelor obișnuite. E bine și e frumos să consideri drept fapt obișnuit construirea, într-un singur oraș, a citorva zeci de mii de apartamente. E bine și e frumos că am trecut în rîndul lucrurilor obișnuite ridicarea unor noi și moderne uzine. E bine și e frumos că am ajuns pînă acolo încît socotim deschiderea unei grădinițe sau a unei școli, un fapt banal. E bine și e frumos, față de ceea ce ne-am propus să fim, față de ceea ce sîntem efectiv, că evenimentele de excepție au intrat, într-un fel, în rîndul faptelor cotidiene.

Nu e bine însă deloc, și nici frumos nu e, să nu avem în vedere în permanență întregul efort din care au crescut și cresc aceste izbîndiri. Nu e bine, și nici folositor nu e, pentru ceea ce vrem să săvîrșim de acum încolo, pentru toate proiectele noastre, care sînt mai temerare decît cele care au devenit fapt concret și obișnuit, fiind, în realitate, o dovadă incontestabilă a justiției politicii duse de partidul nostru comunist.

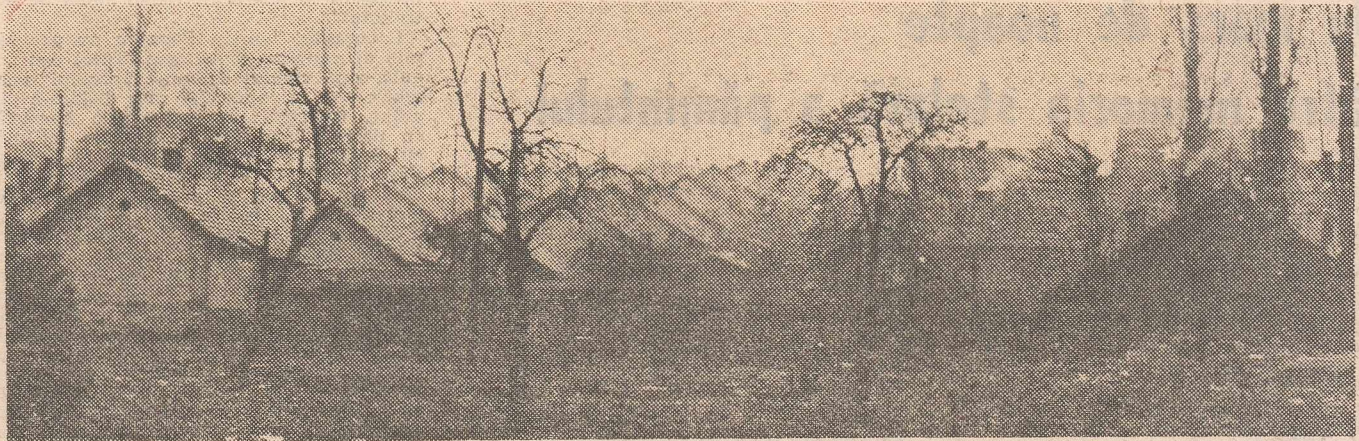
Nu cert pe nimeni, nu cred că e bine să trăim într-o stare permanentă de entuziasm exclamativ. Consider totuși că nu e bine să uităm de unde și cum am pornit, ce am, fost ieri și ce sîntem astăzi. Numai în felul acesta, dacă nu vom uita și dacă neuitarea noastră va fi participarea activă la ceea ce se săvîrșește în țară, vom reuși să ducem mai departe ceea ce am început, împodobindu-ne meciagurile cu noi orașe, cu uzine noi și cu cît mai multe și mai luminoase grădinițe și școli.

Planurile noastre de ieri, planurile care au devenit realitate vie și concretă, cum o atestă datele la care mă refeream la începutul acestor însemnări, cum o atestă viața — erau îndrăznețe, erau cutozătoare.

Planurile noastre de astăzi sînt temerare, iar entuziasmul care le va însoți realizarea — înțelegînd prin entuziasm hotărîre fermă dar și luciditate, aprobare împedite dar și contribuție directă, gînd dar și faptă — trebuie să fie pe măsura lor, fiindcă numai astfel vor deveni și ele fapt concret și viu, fapt adevărat, împlinire și triumf.

Datele pe care le vor asculta alții, peste zece sau peste cincisprezece ani, vor conține în ele, condensate la maximum, jăraticul dăruirii noastre de astăzi.

Datele acestea vor palpita în fața celor de mîine, așa cum palpita cele de ieri în fața noastră, luminînd-o, nimbînd-o cu încredere și tărie, dăruindu-i noi și noi străluciri.

A

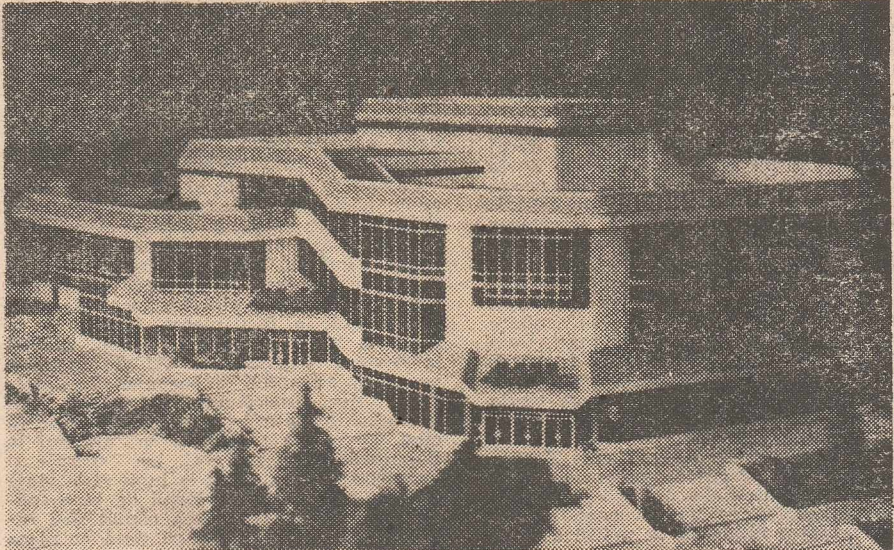
Așa a fost

Așa este

V

Un primar își prezintă orașul

VULCAN

Pentru oicine a văzut orașul Vulcan al ultimilor ani, a spune că este frumos, modern și civilizată nu-i nici o exagerare. O mică parte din Vulcan e cuprinsă în fotografia 5: blocuri zvelte cu mai multe etaje, cu arhitectura plăcută ochiului și în mare parte apartamentele au confort sporit. E drept că nu se întînesc nicăieri stații, dar imensul mozaic de pe unul din pereții liceului industrial îi face pe localnici să fie mîndri și să uite absența stațiilor. Poate că așa le este dat orașelor tinere, să nu aibă, o vreme, stații. Cel puțin la Vulcan nu le-a venit încă timpul.

O scurtă introducere în istoria orașului ne-a făcut-o primarul Gheorghe Secăluș. Am aflat că, în 1939, prin părăsirea și inundarea minei de către exploatarea Vulcanului parca sortit ruinei. Intregii yetre minerești i se refuzase, de la acea dată, existența, iar localnicilor chiar curentul electric. Memoria peliculei a înregistrat, din fosta Vale a Plîngerii, și ne arată astăzi, cu impedimentele timpului scurs și cu posibilitățile tehnice reduse de atunci, căsuțele sărăcicioase (foto 1) existente odinioară pe locul actualului bulevard al Victoriei. La doi ani după naționalizare s-a hotărît redeschiderea minei și retragerea la viață a întregii sullări vulcănene. În 1951, harnicii bărbați ai adineurilor au dat prima tonă de cărbune la mina Vulcan. Apoi, au venit pe rînd termocentrala în '58 și imediat preparatiia, din 1962 mina Paroșeni, iar din 1968 o secție de stîlpi hidraulici. Din iunie anul trecut ființează și cea mai tinără unitate econo-

mă — întreprinderea de confecții — unde lucrează aproape o mie de soții și fiice de mineri (foto 3).

Prin 1952, localitatea Vulcan a fost declarată oraș. Avea, la acea vreme, doar 5.000 de locuitori. Acum populația a depășit cifra de 30.000, dealtfel numai populația școlară depășește numărul locuitorilor înregistrați în anii de început ai orașului. În cele cinci școli generale și în liceul cu profil minier, care are și clase pentru energeticieni și cîmpitorie, învață în jur de 6.500 de elevi. Numărul oamenilor muncii ocupați în unitățile economice din oraș depășește cifra de 11.000. De la 36.000 tone cărbune în 1951 s-a ajuns la două milioane și jumătate de tone cărbune noi. Orașul realizează o producție industrială globală de un miliard opt sute cincizeci de milioane lei, fiind, din acest punct de vedere, al treilea din județul Hunedoara.

În noiembrie 1977, dată memorabilă pentru vulcăneni, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu — minerul de onoare al Văii Jiului —, a vizitat orașul, străbătînd-l pe jos, dînd numeroase indicații. Chiar întreprinderea de confecții s-a construit din inițiativa secretarului general al partidului. La fel se va construi și magazinul universal de tip big, ale cărui lucrări vor fi alacate în acest an, aflat acum în stadiul de machetă (foto 4). El va avea o suprafață comercială de 5.000 de metri pătrați, care echivalează cu suprafața comercială totală a orașului în 1975. Pădura de blocuri ce se vede între creștele înzăpezite ale mun-

șilor a pornit în 1951 de la zero apartamente. Astăzi sînt peste 5.100. Anul trecut s-au dat în folosință 126 apartamente, exact cite erau planificate, avînd la parter 11 magazine cu o suprafață comercială de 1.800 metri pătrați. Tot în 1979 s-au mai înălțat o școală generală și o grădiniță cu 225 de locuri. Orașul capătă personalitate. Are, începînd din 1978, un cochet oficiu postal, iar de zilele trecute un cinematograful „Lucașfăruț”, cu 350 de locuri, inaugurat luni 11 februarie cu filmul „Clipa”, în prezența realizatorilor. De construit se construiește mult și în acest an, cînd vor fi date în folosință 296 apartamente, din care 40 în martie prin terminarea blocului 21, tronson AB, pe acoperișul căruia am stat de vorbă cu zugravul Marin Dragu, secretarul organizației de partid de la Șantierul 3 construcții. Primarul (foto 2) merge cu gîndul mai departe, la orașul viitor. În viitor care nu este departe. Îmi arată: „Aici atăcăm Bigul. Aici magazinul de prezentare și desfăcere a mobilei. Dincoace hala agroalimentară și un complex de alimentație publică. Toate în acest an. Lucrăm intens la termoficare, care va fi gata la 10 octombrie '80, și ne gîndim la o casă de cultură a sindicatelor. Eu zic că nu-i puțin !” Noi sîntem convinși că este așa și ne alăturăm vulcânenilor care vorbesc despre orașul lor ca despre o perlă a Văii Jiului. Da, și o perlă a României socialiste.

ION PREDOȘANU ■

Un marș de noapte cătregre memoria stelară a pământului

Lumina gălbuiă a citorva zeci de becuri descoperă în corăonanele stelarilor din preajmă culoarea, ca de argint vechi, a zăpezii, cu strălucirea stinsă de vreme. Aici, pe un platou îngust, în inima pădurii Mărginenilor, 5005 pare catargul ciudat, piramidal, al unei corăbii înaltă pe un val de pământ. Ceasul arată aproape 2 după miezul nopții. De cîteva ore, socotesc, am rămas printre oamenii maistrului Mihai Irimescu, care-mi spune că 5005 este una dintre cele mai grele sonde din țară. Forajul va trebui să ajungă la 5 250 de metri. Lucrul a început la 19 iunie 1977, ține mințe cu precizie această dată de cînd el împreună cu ceilalți 39 de oameni au rămas să muncească împreună aici, zi și noapte, în adîncul acestei păduri și în adîncul pământului. Pînă acum au fost străbătute straturile de dacian, pontian, meotian. În această noapte de februarie sapa continuă să înainteze într-un strat de helvetian, marnă cu trecere spre gresie. Aici, spune maistrul, arătînd cu degetul pe o plasă aflată la vedere în cabina sa. O rocă destul de dură, adaugă el. Acolo stă înscrisă o cifră, adîncimea la care se ajunsesse la ora 23, cînd maistrul Irimescu și oamenii din brigada sa de serviciu au intrat în schimb : 4640 metri.

Cu cîteva luni în urmă, conducerea partidului, personal tovarășul Nicolae Ceausescu, a examinat în detaliu activitatea industriei de petrol și gaze, subliniînd cu deosebită claritate corînta majoră de a se intensifica cercetarea geologică, în mod deosebit cea de mare adîncime. Este vorba, mai exact, de accelerarea ritmului de lucru în domeniul descoperirii de noi resurse de hidrocarburi, astfel încît în cel mai scurt timp să se asigure o creștere sensibilă a producției cu acoperirea corespunzătoare a rezervelor. „Mergînd pe ideea verificată de practica mondială — ne spusesse mai înainte inginerul Gheorghe Ciobanu, directorul Schelei de foraj Moreni — și anume că zăcămintele de la mică adîncime s-au format prin migrarea titeiului din strate considerate rocă-mamă, apare într-adevăr ca oportunitate cercetarea la mare adîncime, în special a zăcămintelor cunoscute și exploitate timp îndelungat. Tocmai de aceea, în ultima vreme, în județul nostru, considerat principal izvor de țitei al țării, se pune cu acuitate problema forajului la adîncimi mari. Deja unele sonde săpate la peste 4500 de metri, unde au fost puse în evidență indicații de hidrocarburi, au început să probeze teoria existenței acumularilor de petrol la mare adîncime. În zona Moreni-Tirgoviste au fost executate și se află în curs de săpare un mare număr de sonde care confirmă posibilitatea descoperirii unor importante rezerve de țitei și gaze, menite să revitalizeze industria de petrol a Dimboviței”.

Patruzeci de oameni, spunșam, lucrează la sonda 5005-Mărgineni, iar atunci cînd nu lucrează tot pe lîngă sondă stau, fiindcă nici unul dintre ei nu face naveta zil-

nic. Ingerul Radu Mihail, șeful sondei, abia-și rupe cîte o duminică pe lună pentru a-și vizita, zice el, apartamentul aflat pe lîngă Piața Aviatorilor, în București. Vine simbătă seara și pleacă luni, înainte de-a se lumina de ziuă, iar dacă în ziua liberă se-ntimplă să meargă la vreun spectacol aceasta se datorește inițiativei soției lui, care și răspunde, în familie, de cumpărarea билетelor. La cei 31 de ani ai săi, vîrstă ce se străvede în pofida bărbii pe care și-a lăsat-o de cînd lucrează în pădurea Mărgineni, are în maistrul Mihai Irimescu, om de 52 de ani, un prieten de nădejde, de la care mai poate învăța și cîte ceva într-ale meseriei, căci „bătrînul”, cum i se zice, muncește de vreo 35 de ani tot ca petrolist printre petroliști. De fel Mihai Irimescu este din comuna Bezdead, unde merge și el să-și vadă familia și gospodăria odată la 18 zile, pe Iosefina, soția lui, al cărei nume se datorează faptului că părintii ei l-au citit într-o revistă și li s-a părut frumos, deși, zice maistrul, s-ar fi căsătorit cu ea chiar dacă ar fi chemat-o altfel, fiindcă e femeie harnică și cinstită și i-a dăruit doi fii sănătoși și ascultători, Viorel și Georgică, primul oțelar iar al doilea strungar la Tirgoviste. Cînd se întoarce la 5005 regăsește cea de-a doua familie a lui, căci familie înșiștă el și-a numescă pe ceilalți 39 de colegi mîi tineri, al căror tată se consideră prin voia vîrstei și-a prestigiului său de vechi și priceput petrolist. De două ori pe săptămînă, marța și vinerca, străbate, cale de douăzeci și ceva de kilometri, de la Moreni, șoferul Ion Albu, cu un fel de autobuz-magazin de la care el își țirguie piine, conserve, legume. Mîncare își gătesc singuri sau în grupuri mai mici, cu schimb. Șantierul sondei de foraj are bucătărie, baie cu dusuri, o sală de adunare, unde un televizor vechi, defect, folosește ca măsură pentru un televizor nou, dormitoare mici și curate, un fel de cabane în toată regula, produse de o întreprindere de prin Slobozia.

Cătregre ora trei iesim și mai dăm o raită pe la posturile de lucru. Instalațiile sondei viuesc ca o uzină. Urcăm și coborîm zeci de scări metalice, înguste și alunecoase. Cînd mă întîlnesc iarăși, unăr la umăr, cu maistrul Irimescu, acesta îmi spune că are amintiri frumoase de prin Cuba, unde a fost plecat, înainte de a lucra la 5005, vreme de 14 luni. A fost la Alamar, Guanabú și Oriente, muncea pe malul oceanului și bea apă din damigeană, zice, fiindcă apa venea acolo cum vin buteliile de aragaz la noi. Din cînd în cînd mergea la Havana, ca țărănul la București, mai zice el, lua străzile și parcurile în lung, atent la lume și la viața oamenilor. A deprins destul de bine spaniola iar acum, la 5005, a căutat să-și învețe și pe alții gîndind că dacă or pleca la rîndul lor nu strică să știe încă de cum țor ajunge cîteva vorbe în limba celor de prin alte părți. Poate fi micșorată importanța acestei activități culturale, mă gîndesc, prin simplul fapt că ea nu este

prevăzută și prinsă în vreun „plan de activitate”?

Laborantul Longin Popescu nu are nimic de raportat maistrului. Totul e-n regulă, zice, fluidul de foraj, „noroiul” care aduce sus, la suprafață, roca dislocată din adînc, își păstrează compoziția normală. În drum către turla sondei ne întîlnim cu mecanicii Nicolae Răileanu, Mihai Păpuțeanu și electricianul Grigore Bucurică. Vin de la motopompe, îi spun ei maistrului. Să n-aiă nici o grijă, totul e bine acolo. Urcăm iarăși pe scările turlei. Pe platforma de la 36 de metri îi vedem pe Constantin Stănescu, sondor-podar, Vasile Băcioiu și Petre Sfetcu, sondor-șefi, controlînd „cîrligul” de care stau suspendate cele 120 de tone ale „prăjiniilor”. Prin schelăria metalică a turlei trece o aripă înfrigurată de vînt, ca tresărirea în somn a liniștii fără cuprins a pădurii. Vine și se pierde peste crestele fumurii, încărcate de zăpada veche, ale stelarilor. Coborîm. La pupitrul de comandă, Emannoil Negoiescu, sondor-șef, a mărît între timp pînă la 20 de tone greutatea care apasă pe sapa Deci, îmi explică maistrul Irimescu, sapa acționează cu energia dată de motoarele diesel de cîte 836 cai-putere și, ca să fie ajutată pentru a-și deschide drum, au lăsat pe ea greutatea celor 20 de tone. Sonda 5005 funcționează astfel ca un burghiu la scară planetară.

După ora 5, notez, s-a defectat pompa nr. 2. Aproape trei sferturi de ceas, pînă ce mecanicul Stelian Stoica și maistrul Gheorghe Mălurcanu i-au înlocuit pisto-nul, 5005 a funcționat cu o singură pompă. La ora 6, constîntcios, maistrul Irimescu trece în „raportul de foraj” acest eveniment.

Frigul diminetii apropiate îmi aduce amînte să întreb ce temperatură este acolo, jos :

— 140 de grade Celsius, îmi răspunde maistrul Irimescu. Iar sapa — foram acum cu sapa cu diamante — are 120 de turații pe minut.

Ziua se naște greu, de printre valuri de ceață. La un aparat portativ aflăm vesti despre munca oamenilor de pretutîndi din țară pentru îndeplinirea obiectivelor trasate de Congresul al XII-lea.

— Am fost și eu la Congres, ca delegat din partea Dimboviței, zice Mihai Irimescu...

La 7 fără un sfert, Ene Dobre vine să preia schimbul. Pînă la 7, cînd iese din schimb maistrul Irimescu cu brigada sa de serviciu, știu că-mi mai rămîne să aflu răspuns unei întrebări :

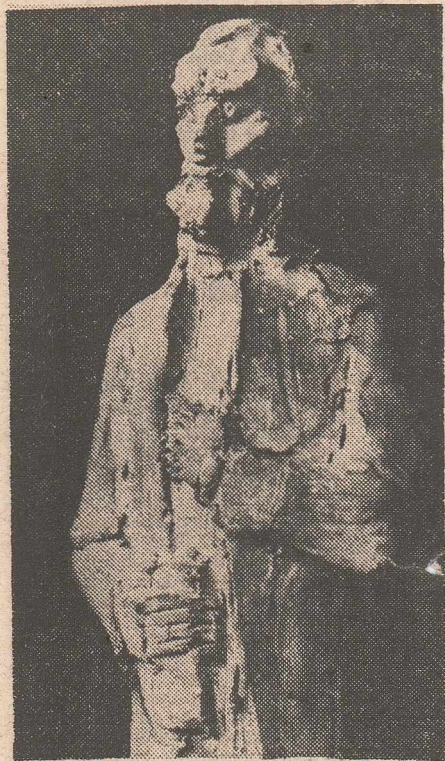
— Da, zice Mihai Irimescu, întrebarea chiar trebuia lăsată la urmă. Am mers, în noaptea asta, 7 metri.

Iar munca de noapte trece cătregre munca de zi așa cum soarele fiecărei dimineți, răsărînd, se-acoperă de lumină. S-a încheiat încă o noapte de muncă la sonda de mare adîncime 5005, o noapte fără eventimente deosebite, o noapte în care 5005-ul, cum îi spun oamenii, personificînd propria lor muncă, s-a aflat în mars neînterupt, adică a funcționat. E drept că marșul s-a întîns numai pe șapte metri și a durat opt ore, dar el s-a petrecut acolo unde nici ochii minții, poate, nu reușesc să vadă întotdeauna exact, adică în liniștea de piatră și în memoria stelară a pământului.

DUMITRU ELIADE ■

ION VLASIU — AVRAM IANCU

ION VLASIU — George Coșbu

ION VLASIU — Gheorghe Șincai

Acțiunea recuperarea

Șpanul n-are ce căuta la groapa de gunoi

Locul la care am ajuns în dimineața zilei de 7 februarie se găsește la marginea satului Dragalina din județul Ialomița, în spatele regulatorului de mișcare al triajului stației Ciulnița. Atmosfera e apăsătoare nu din cauza cetii joase, a dimineții mohorite sau a bălții care ținde să devină un lac de 2—3 hectare și nici pentru că ne aflăm într-o groapă de gunoi unde se găsește de toate : cioburi de sticlă, cutii de conserve, galoși și ce nu gîndești. E apăsătoare pentru că mergem printre grămezi de șpan, de fier-beton, de sîrmă, de bucăți de tablă și alte „deșeurii” din fier vechi : carburatoare, un volan, lanțuri de transmisie și altele pe care nu le-am putut identifica.

Uitîndu-te în jur îți dai seama că cei care au adus aici grămezile de fier vechi n-au avut nicidecum intenția să-l depoziteze. Fierul vechi a fost, pur și simplu, aruncat.

Întrebăm pe Ghionoiu Ioana și pe Bolintet, Valentina, muncitoare la triajul Ciulnița, de cînd se aruncă fier vechi în locurile acelea. De vreo patru ani. Îl aduc cu o remorcă. Vă place cum arată locul ăsta în imediata apropiere a unor locuințe ? Ce să ne placă la locul ăsta ? rid stînjinite dinsele.

Încercăm să dăm ocol bălții pentru a număra toate grămezile de fier vechi, pentru a ne da seama de toată amploarea risipei însă nu reușim. Noroiul este prea mare. Cît am putut să mergem am numărat 17 grămezi de fier vechi de diferite mărimi și cu compoziție eterogenă. N-am mai fost puși în situația să evaluăm greutatea unor grămezi de fier vechi însă, cu siguranță, 10—15 tone sînt aruncate în jurul nostru.

Ne îndreptăm spre consiliul popular cu două întrebări în gînd : cum ? și de ce ? În biroul lui Ion Fanache, primarul comunei, se găsește un fotomontaj cu titlul : Dragalina, pe calea urbanizării. Fotografiiile din fotomontaj se deosebesc mult

de cele făcute de noi cu puțin timp înainte. Îi spunem primarului pîsul care ne aduce la dînsul și îl întrebăm dacă cunoaște locul și ce se aruncă acolo. Da, știe că acolo sînt aruncate gunoaie și grămezi de fier vechi și că, bîncîntes, acest lucru nu-i place. Este primarul comunei doar din luna octombrie anul trecut. De atunci s-a confruntat cu mari probleme. Să faci din Dragalina un oraș, nu e lucru de glumă, ne asigură dînsul. Locul a fost fixat ca groapă de gunoi în urmă cu cîțiva ani. În primăvară va fi redat circuitului agricol iar groapa de gunoi va fi strict delimitată. În comună, viitorul oraș Dragalina, reorganizarea rețelei de recuperare a deșeurilor a fost făcută. S-au stabilit locuri de unde se vor prelua deșeurile, depozitele de colectare au primit spații în plus, la școli se fac cutii speciale pentru stringerea deșeurilor.

Înainte de a pleca pe urmele fierului vechi și a încerca să găsim cauza acestei neglijențe aflăm de la primarul comunei că în trimestrul unu al anului viitor în comună va începe construcția unei întreprinderi care va prelua fierul vechi din țară, îl va sorta și îl va expedia Combinatului siderurgic Călărași, deci soarta fierului vechi va intra pe mîini bune.

I.M.A.I.A., întreprinderea mecanică pentru mașini agricole și piese de schimb pentru agricultură, fiind singura „producătoare” de șpan din comună, ne îndreptăm într-ocol. Intrăm la inginerul Ion Ţiculescu, directorul întreprinderii, și îi comunicăm că am venit la dînsul în problema recuperării fierului vechi.

— Știm că întreprinderile, mai ales cele prelucrătoare de metale, au sarcini precise în acest sens.

— Întreprinderea noastră prelucrează 5000 tone pe an. Anul acesta angajamentul nostru de reducere a consumului de metal este de 30 de tone.

— Cum procedați cu șpanul, cu restu-

rile rămase de la fabricație ? Care sînt sarcinile uzinei ?

— Șpanul se balotează, se încarcă și este trimis combinatorului siderurgice. Resturile de tablă și de profile laminate sînt îndreptate spre întreprinderile de colectarea metalelor. În curînd, după aplicarea Decretului Consiliului de Miniștri care reglementează această acțiune, va trebui să sortăm cupoanele de tablă și profilele rămase și să le îndreptăm spre unitățile care le folosesc sub această formă. Anul acesta vom preda combinatorului siderurgice 300—320 tone de fier vechi.

Îi spunem directorului întreprinderii că la groapa de gunoi a comunei sînt aruncate tone de fier vechi.

— Cum a fost posibil acest lucru ?

— Nu aruncăm numai noi acolo.

— Șpanul...

— S-ar putea să mai scape. Știți cum sînt oamenii noștri. Pe lîngă celelalte gunoaie, aruncă în remorcă și fier vechi.

— Cred că sînt pe puțin 10—15 tone de fier vechi aruncate la gunoi. Ați văzut locul ?

— Nu. Știți, nu pot să-l controlez întotdeauna. Nici nu ne-am imaginat un astfel de lucru. Știm însă că orice mașină care iese pe poarta fabricii trebuie controlată pentru a nu scoate din întreprindere bunuri materiale fără hirtii în regulă. Fierul vechi trebuie considerat un șfel de bun și nu ne putem permite să-l considerăm altfel.

Credem cu putere în ideea că oamenii, așa cum se exprima inginerul Ion Ţiculescu, sînt conștienți de răspunerile care le revin fiecăruia la locul de muncă. Dacă nu întotdeauna au ajuns cu toții la înțelegerea desăvirșită a lucrurilor trebuie să acționăm. În nici un caz nu putem lăsa ca grămezile de fier vechi, aruncate la groapa de gunoi, să crească de la an la an. Veți putea atunci să trimitteți combinatorului siderurgice cu 10—15 tone pe an mai mult fier vechi. Ni se pare o cifră care trebuie privită cu toată responsabilitatea.

PETRE ALEXE ■

Revista noastră a scris în câteva rânduri despre valoarea pompelor de căldură în competiția ideilor și acțiunilor pentru a ne asigura în viitorii ani independența energetică. Bănuim că până la ora de față ele au și intrat în producția de serie și ca atare există mulți beneficiari, doriți să le instaleze. Gândeam că vor fi foarte mulți interesați „să obțină fără nici un fel de consum de combustibili clasici, lichizi ori solizi, ci numai prin recuperarea căldurii-deșeu — din ape reziduale, termale ori industriale, din aer supraîncălzit, rezultat din procese tehnologice — atita energie încât să poată încălzi blocuri întregi și cvartale întregi de locuințe, hale industriale, precum și ape aduse din nou la temperaturile inițiale, necesare proceselor de producție. De aceea, ne-am aflat nu demult la Cluj-Napoca, la Institutul de cercetare științifică și inginerie tehnologică de mașini și instalații pentru industria alimentară și frigorifică — I.C.P.I.A.F. —, care a realizat cercetarea, proiectarea, prototipurile și studiile tehnico-economice ale unei întregi familii de asemenea pompe, de tipuri și puteri diferite, în funcție de destinația lor. Director tehnic, ing. Vasile Lazăr și ing. Ludovic Barabas, șeful colectivului de cercetare-proiectare al instalațiilor respective, aduc și așază pe masă dosare dordora cu toate documentațiile, pentru a analiza situația de fapt. Impasul în care se află pompele de căldură. Aici s-au realizat până la nivel de prototip — și pentru majoritatea dintre ele chiar prototipurile — 5 tipodimensiuni : cu compresoare cu piston, cu turbocompresor, cu compresor elicoidal, de puteri mergând pînă la 10 milioane kcal/h. Și preluind căldura fie din ape-deșeu și încălzind alte ape, fie preluind aer și încălzind aer, dar și combinat aer-apă, apă-aer. Toate avind calculele de eficiență riguroso determinate. „Sub raportul de 3/4 nici nu ne-am putea gândi să le concepem, spune ing. Barabas. Dacă nu obținem cel puțin 3 kilowații la 1 kilowatt consumat din rețea pentru funcționarea agregatelor, nici n-am pune în discuție soluția. Oricui dorește, sintem gata să oferim toate calculele și argumentele tehnice pentru a constata cât sint de eficiente, cât pot fi de rentabile“. În acest caz, de ce dosarele rămîn închise? Și de ce rămîn la starea de dosar?

Să luăm cauzele pe rînd. „Prima pompă, modelul experimental, a fost compromisă, răspunde inginerul Barabas. N-a fost inclusă, implementată într-un sistem în care să-și demonstreze virtutile“. A fost montată acum doi ani, în stațiunea balneară Felix, de lângă Oradea, la hotelul „Lotus“. Dar nu de sine stătător. Ea avea rolul (foarte generos) de a prelua energia termică a apei termale reziduale, după ce era folosită în tratamentele de hidroterapie, care oricum era trimisă la canal — și se mai află cam la 25 grade C — pe care s-o utilizeze la încălzirea apei menajere destinată bucătărilor și camerelor de baie din hotel. Printr-un sistem de compresoare frigorifice și vaporizoare, despre care revista a mai relatat. Astfel, apa în loc să intre în cazane la 18 grade și chiar mai jos — depinde de temperatura de-afară, de climă, de anotimp — intră la 37 de grade. În fond, ar putea fi folosită ca atare, fără alt sistem clasic de a i se ridica și mai mult regimul termic. Numai că, fiind un model experimental, are o ca-

pacitate doar de 6 metri cubi și care sînt trimiși într-un cazan de 80 mc. Practic, nu se simte aportul lor de temperatură. Practic, randamentul pompei nu se putea lua în considerare. Trebuia implementată într-un tronson de bloc, oferindu-i-se condiții tehnice să lucreze de sine stătătoare, să asigure, de pildă, apa caldă menajeră pentru spălat. Mulți din țară care veneau s-o vadă, n-aveau ce să constate. „Din această cauză nu puteam să convingem asupra performanțelor ei. Deși acest tip de pompe apă-apă cu compresor sînt cele mai răspîndite în lume“. Și totuși pentru cercetătorii n-a fost un insucces, ea a fost o scoală în care au învățat foarte multe lucruri. Atît tehnice, dar și cum trebuie să-și impună ideile, munca, punctul de

rețea care ar putea să le producă. Se acreditează, probabil, ideea-paravan cum că din moment ce au drept principiu constructiv instalațiile frigorifice, să le facă „Tehnofrigul“. Le-ar face, dar în acest caz, spun specialiștii clujeni care au studiat soluția, ar trebui să-și oprească întreaga fabricație actuală, al cărei profil e singular în țară. În schimb, Centrala industrială de utilaje tehnologice pentru chimie și rafinării, din care face parte și „Tehnofrig“, poate găsi soluții viabile, aplicabile. E în competența sa. Are unități dotate la cel mai înalt nivel tehnic și care produc instalații și utilaje cu mult mai complexe decît pompele de căldură. Ar putea să le preia? Fără nici o îndoială. Totul e să existe interes, preocupare. Cu

C.P.L. Pitești, menite să recupereze căldură din procesele tehnologice ale acestuia și să o reîntoarcă în procese tehnologice. Apa încălzită de respectivele instalații în timpul probelor pe stand a ajuns la 67°C. (Este de subliniat, și demn de urmat, curajul tehnic al acestui combinat, al conducerii sale, în abordarea surselor noi de energie. Tot aici s-au aplicat pentru prima oară în țară, la scară industrială, și captatorii solari de tip INCERC.)

Spuneam că o asemenea instalație cu turbocompresor de putere a 10 mil. kcal/h poate înlocui perfect o centrală termică pentru un ansamblu de locuințe cu 6 000 apartamente. Ceea ce se și întâmplă în Danemarca, în orașul Frederichsven, cu aproape 30 000 locuitori, precum au prezentat experiența lor participanții danezi la Simpozionul organizat la București, de către Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie pe tema surselor noi de energie. Și preia ca agent termic apă de mare la 9 grade Celsius. Oradea, de pildă, ar putea ca într-un viitor foarte apropiat să devină independentă energetic, în special pentru noile cvartale de locuințe. Punînd la treabă pompele de căldură și apele termale din apropiere. Ca și stațiunile Felix, 1 Mai, Victoria, ca și Herculane. Aradul și alte localități ce se bucură de asemenea nepuizabile resurse termice. Dar la ce cotă a ajuns interesul pentru această problemă? Ingerul Termelor din colectivul Felix al O.J.T. Bihor, umbli pretutindeni cu memorii și chiar în audiențe, dar fără să găsească vreo audiență. Încearcă să implementeze viitoarelor construcții ale stațiilor pompe de căldură, dar nu reușeste. Cînd nu i se replică hotărît „nici vorbă de așa ceva, mai bine nu construim“, i se zimbete politicos „o să mai vedem!“ Stațiunea Felix se va dezvolta. Și e minunat lucrul acesta, e în context cu indicațiile conducerii superioare de partid. E tot mai solicitată intern și internațional. Pînă în 1983 va trebui să ajungă la circa 3 000 locuri de cazare. Cu ce agent termic vor fi încălzite, i se vor asigura apa caldă menajeră? Confort absolut necesar. Să construim centrale pe combustibili clasici, în timp ce ape termale cu temperaturi pînă la 60—70, și chiar 90 de grade curg nestingherite pe... apa simbetei? În timp ce în dosare zac soluții bine puse la punct? Soluții în context cu Programul energetic al țării, aprobat la Congresul al XII-lea? Cine poate să aibă o asemenea gândire?! Se insistă, se insistă tenace de către organele turistice să se obțină cote de combustibili lichizi, cu așa-zisele argumente forte „sintem rentabili, aducem țării fonduri valutare“. Oare această realitate dă dreptul cuiva să privească îngust, unilateral interesele economiei naționale?! Cam așa se petrec lucrurile și la Herculane, de asemenea o stațiune în plină evoluție. Dosarele pompelor de căldură mai stau închise și pentru faptul că nici arhitecții, inginerii constructori și forurile lor centrale și județene nu se străduiesc în măsură corespunzătoare să găsească variantele cele mai bune, sistemele cele mai adecvate, optime de implementare în construcțiile de locuințe și chiar industriale. Și totuși, inerția va trebui învinsă. Vom mai reveni, urmărind drumul acestei idei spre realizare.

CICI IORDACHE ■

Flacăra revine

Pompele de căldură într-un cerc vicios

vedere. Pe același principiu au realizat apoi o altă instalație de mare capacitate, cu un regim de putere mult mai mare, de 100 000 kcal/h. Pentru Băile Boghiș din județul Sălaj. Excelentă idee, cunoscîndu-se, pe de o parte, faptul că această zonă a țării nu beneficiază de resurse proprii de combustibili, iar pe de alta, faptul că se fac meritoriile eforturi privind dezvoltarea ei turistică. Numai că, respectiva „microuzină“ de încălzire fără combustibil, deși a fost expediată de către I.C.P.I.A.F. de circa un an și jumătate, stă Zace prin cine știe ce depozit, și cine știe în ce condiții. Poate că s-a și degradat. „Facem chiar un călduros apel, mă roagă directorul tehnic, ing. Lazăr, să inserez, către Întreprinderea județeană de construcții-montaj — Sălaj, de a lua măsuri în vederea montării acestei instalații. Știți cât putea să economisească? Pe puțin 36 t de combustibil lichid, numai în decursul celor 150 zile de cînd le-am expediat-o noi. Este un prototip care s-a realizat cu mult efort, surmontînd multe greutăți organizatorice. Întreprinderea „Tehnofrig“, care de obicei ne ajută, cu care colaborăm și ne sprijină în materializarea ideilor noastre, nu are capacități de producție disponibile. Are comenzi peste puterile ei, și totuși ne-a ajutat, iar instalația nu-și îndeplinește scopul“. Din acest moment se relevă cercul vicios în care se află pompele de căldură, în care se învîrt și se închid mai tare dosarele lor. Chiar și beneficiarii ar mai fi — imediat vom prezenta câteva exemple dintr-un studiu al cererii și necesarului pe economie în etapa următoare, deși asta nu înseamnă și comenzi ferme — însă nu există fabricant. Nu există interes din partea întreprinde-

condiția să i se nominalizeze în plan. Apele se îndreaptă astfel către Ministerul Industrii Construcțiilor de Mașini care, pe lîngă faptul că este titularul gîndirii pompelor de căldură, poate fi și unul dintre cei mai mari beneficiarii. Iată, unele exemple din studiul necesarului lor la nivelul economiei naționale, în perioada 1980—1985. (Studiul efectuat cu maximă responsabilitate și competență de către specialiștii clujeni în colaborare cu ai ICEMENERG, sub îndrumarea și la cererea C.N.S.T.) Pompe de căldură apă-apă cu compresoare cu piston, de tipul aceleia care s-a trimis la Băile Boghiș — 600 bucăți. „Cele mai utilizabile și mai ușor realizabile, precizează ing. Barabas. Toate componentele lor se fabrică în țară, sînt foarte accesibile ca domenii de temperatură, iar investițiile pentru implementarea lor sînt minime“. Pompe de căldură apă-apă cu turbocompresoare, de puteri pînă la 10 milioane kcal/h — 13—25 bucăți. Una singură poate asigura încălzirea și apa caldă menajeră pentru un oraș cu 20 000 locuitori sau poate înlocui perfect turnurile de răcire ale unui combinat chimic, de pildă. „Acestea sînt utilaje foarte mari care, ce-i drept, necesită ceva mai multe fonduri de investiții, dar eficiența lor le justifică. Sînt gîndite mai ales pentru tehnologii, pot fi utilizate în toată industria chimică, de regulă mare consumatoare de energie, dar și de apă și care disponibilizează mari cantități de ape reziduale calde. Pot fi utilizate în întreprinderile unde există forje, în industria siderurgică, în prelucrarea lemnului, practic oriunde există o sursă secundară de energie“. Cîrînd, 2 grupuri pompă de căldură, a cite 30 000 kilocalorii pe oră vor pleca spre

De ce a fost abandonată cultura unei valoroase plante medicinale?

Un cunoscut și recunoscut specialist în probleme de farmacognozie, profesorul universitar dr. Gabriel Răcs de la Institutul de medicină și farmacie din Tirgu Mures, a ținut de curînd să-și exprime nedumerirea în legătură cu destinul cel puțin ciudat al unei plante medicinale. Este vorba — a ținut dînsul să ne informeze — de „Dracocephalum moldavica“, specie cu remarcabile însușiri terapeutice și extrem de bogată în uleiuri volatile, un veritabil depozit natural de principii active, de substante solicitate în industriile chimică, farmaceutică și cosmetică și alimentară. Investită cu asemenea proprietăți și bucurîndu-se cu numai cîțiva ani în urmă de interesul larg al specialiștilor, planta a fost, cu toate acestea, scoasă din toate culturile Trustului Plafar.

Nedumerirea universitarului mureșean ne apare și nouă pe deplin întemeiată. Iată și motivele.

În 1971, odată cu înființarea în cadrul Centrocoop a unui laborator destinat studierii plantelor medicinale, mai mulți specialiști au propus ca temă de cercetare împămîntenirea și ameliorarea speciei Dracocephalum moldavica, plantă medicinală și aromatică, foarte asemănătoare în privința conținutului de substanță activă cu Melissa officinalis, plantă perenă, extrem de cerută pe piața internă și externă. Ulterior, investigațiile de laborator au demonstrat că este vorba, însă, nu numai de o fericită similitudine, ci că, totodată, calitățile și avantajele economice ale speciei asiatice se dovedesc cu mult superioare față de cele ale melissei autohtone.

Cercetările de laborator au stabilit în primul rînd că Dracocephalum moldavica conține un ulei volatil asemănător cu cel al Melissei officinalis, alcătuit din 40—80 la sută citral, 12—14 la sută geraniol, 7 la sută nerol și cantități reduse de limonen. Prin acești componenți, mai rar întîlniți

în farmacia naturii, planta se recomandă prin proprietăți stomacale (ușurează travaliul mușchilor stomacali) și calmante (calmează durerile abdominale). Ceiul de Dracocephalum mărește secreția biliară, diminuează colitele de fermentație, calmează stările de nervozitate, reduce reflexele de vomă la femeile gravide. De amintit apoi că citralul și geraniolul sînt extrem de solicitați în industriile cosmetică și alimentară la prepararea parfurilor, aromatizarea dulceturilor, la prepararea conservelor și băuturilor spirtoase. Într-un studiu publicat de Recoop, cercetătorii ing. Ion Roventă, farm. Rodica Lupeanu și ing. Virginia Pașcu au prezentat următorul calcul economic : Din 20 000 de kilograme de Dracocephalum, recoltate de pe un hectar, se poate obține, prin operațiuni de prelucrare, un beneficiu net de aproape 200 000 lei. Ceea ce, evident, nu este deloc puțin.

S-a putut aprecia apoi, și din nou în mod surprinzător, că această specie, recent împămîntenită și ameliorată prin truda și ingeniozitatea specialiștilor români, este capabilă de a furniza de 6,4 ori mai mult ulei volatil decît Melissa officinalis, producția absolută la hectar fiind de 6,7 litri (față de 0,9 litri cit furnizează specia autohtonă).

În funcție de aceste rezultate optimiste, cercetătorii au obținut extinderea suprafețelor de teren cultivate cu Dracocephalum moldavica de la cîteva sute de metri în 1971 la 100 hectare în 1974. S-a procedat de asemenea, prin mijlocirea Întreprinderii de comerț exterior a cooperatiei de consum, la prospectarea pieții externe. Pe baza mostrelor prezentate — ne înștiințează unul dintre cercetători — mai multe firme din străinătate au adresat comenzi ferme.

Toate acestea s-au dobîndit, evident, după nenumărate zile și nopți de cercetări minuțioase, prin pasiunea și osîndia

unor colective de specialiști și cu pretul unor investiții bănești deloc negliabile. O muncă încheiată cu rezultate mai mult decît promițătoare, salutată și recunoscută în mod public și de către beneficiarul direct al întregii acțiuni : Trustul Plafar. Astfel, în lucrarea „Farmacia naturii“, Dracocephalum moldavica este așezată la loc de cinste, specificîndu-se că, datorită cerințelor, specia a fost zonată în cultură în județele Ilfov, Ialomița, Brăila, Buzău. Sînt prezentate de asemenea date privind tehnologia de cultură, compoziția chimică, acțiunea farmacodinamică etc. De reținut de asemenea că unul din semnatarii lucrării este chiar actualul director general al Trustului Plafar, tovarășul inginer F. Crăciun. Întîmpinată deci cu entuziasm și bucurîndu-se de interesul larg al unor cercuri de specialiști, cultura plantei a fost cu toate acestea abandonată în cursul anului 1975. Iată în această privință părerea unor experți în materie.

Prof. dr. Gabriel Răcs : Gestul mi se pare absurd. Planta și-a demonstrat din plin calitățile și importanța economică. Dracocephalum a fost cercetat și în laboratoarele institutului nostru. Am realizat de asemenea patru microculturi la altitudini diferite. Specia poate înlocui cu succes Melissa officinalis. Sînt convins de asemenea că prin conținutul ei bogat de citral ar putea furniza un înlocuitor indigen al stoului de lămie.

Ing. Ion Roventă : Am lucrat ani la rînd, împreună cu mai mulți cercetători, pentru împămîntenirea și ameliorarea speciei Dracocephalum moldavica. Planta a dovedit calități de excepție și poate înlocui perfect culturile deficitare de Melissa officinalis. Scoaterea ei din cultură ni se pare tocmai de aceea cu totul inexplicabilă.

Iată în sfîrșit și părerea directorului general al Trustului Plafar, inginerul F. Crăciun :

— Dracocephalum moldavica s-a comportat într-adevăr bine. Am dispus scoaterea ei din cultură deoarece n-am primit comenzi nici de pe piața internă, nici de pe cea externă. Dacă știți cumva amatori, vă rog să ni-i indicați...

N-am înțeles exact recomandarea to-

varășului director. Bunul-simț ne îndeamnă să amintim Trustului Plafar un adevar etern : noul nu se naste cu aripi de oțel. Pentru a-l face cunoscut și apreciat de către marea public, este nevoie de răbdare și perseverență. Dracocephalum moldavica nu se poate afirma de la sine. Situația de fapt ne oferă, deocamdată, toate argumentele pentru a aprecia că o inițiativă valoroasă, salutată cu entuziasm la început, a murit pe drum, întilnind zidul de netrecut al inerției, conservatorismului și comodității.

LIVIU TIMBUS ■

ION VLASIU — MIREASĂ (Iemn)

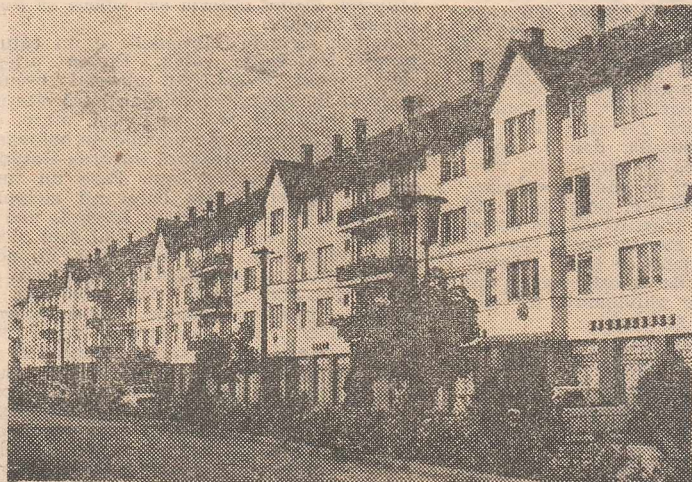
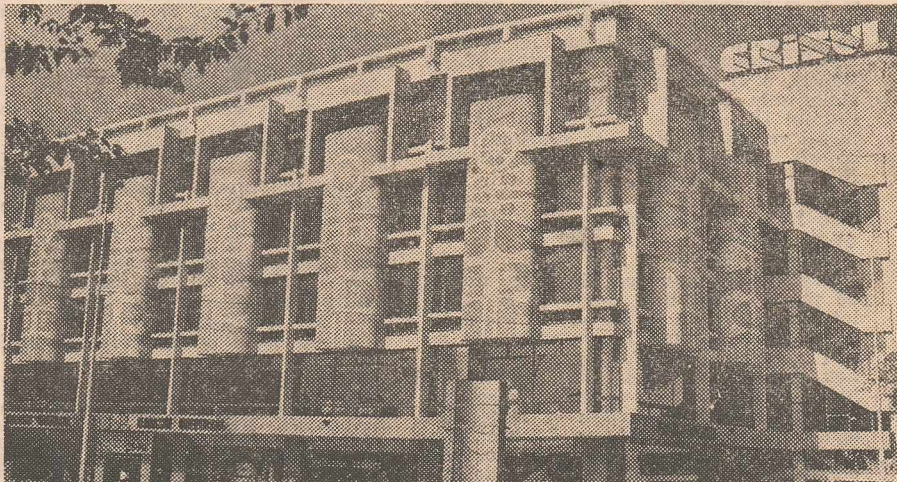
Cronica ilustrată a unei legislaturi

BIHOR

— O imagine emblematică pentru arhitectura actuală a municipiului Oradea : noul magazin universal „Crișul” care se află la dispoziția locuitorilor orașului etalind o impresionantă galaxie de elemente specifice civilizației noastre.

— Prin aspectul său urban comuna Valea lui Mihai pare un oraș. Un oraș care imbină armonios eleganța construcțiilor moderne cu arhitectura specifică zonei. Astfel încât declararea comunei drept oraș este o chestiune de domeniu viitorului imediat.

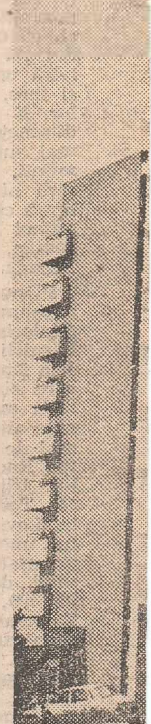
— La C.A.P. Salonta s-a dat în folosință de curind o seră gigant încălzită cu ape termale și cultivată cu flori pentru frumusețea romantică a zilelor noastre de lucru și de sărbătoare. (EMERIC POPPER, ziarul „Crișana”, Oradea)

ALBA

— Prima imagine reprezintă un aspect dintr-un cartier de 10 000 apartamente construit în ultimii ani în Alba Iulia. Lingă vestigiile trecutului se înalță astăzi simbolurile trainice ale unui prezent care ne reprezintă peste secole.

— Întreprinderea Mecanică din Alba Iulia constituie unul dintre obiectivele fundamentale ale prefacerilor petrecute în peisajul urban și social al cetății. Aici se toarnă piese pentru mașini-unelte grele și se învață meserii de înaltă tehnicitate. (ILEANA TEREK, ziarul „Unirea”, Alba Iulia)

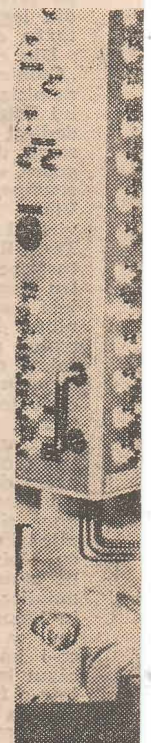
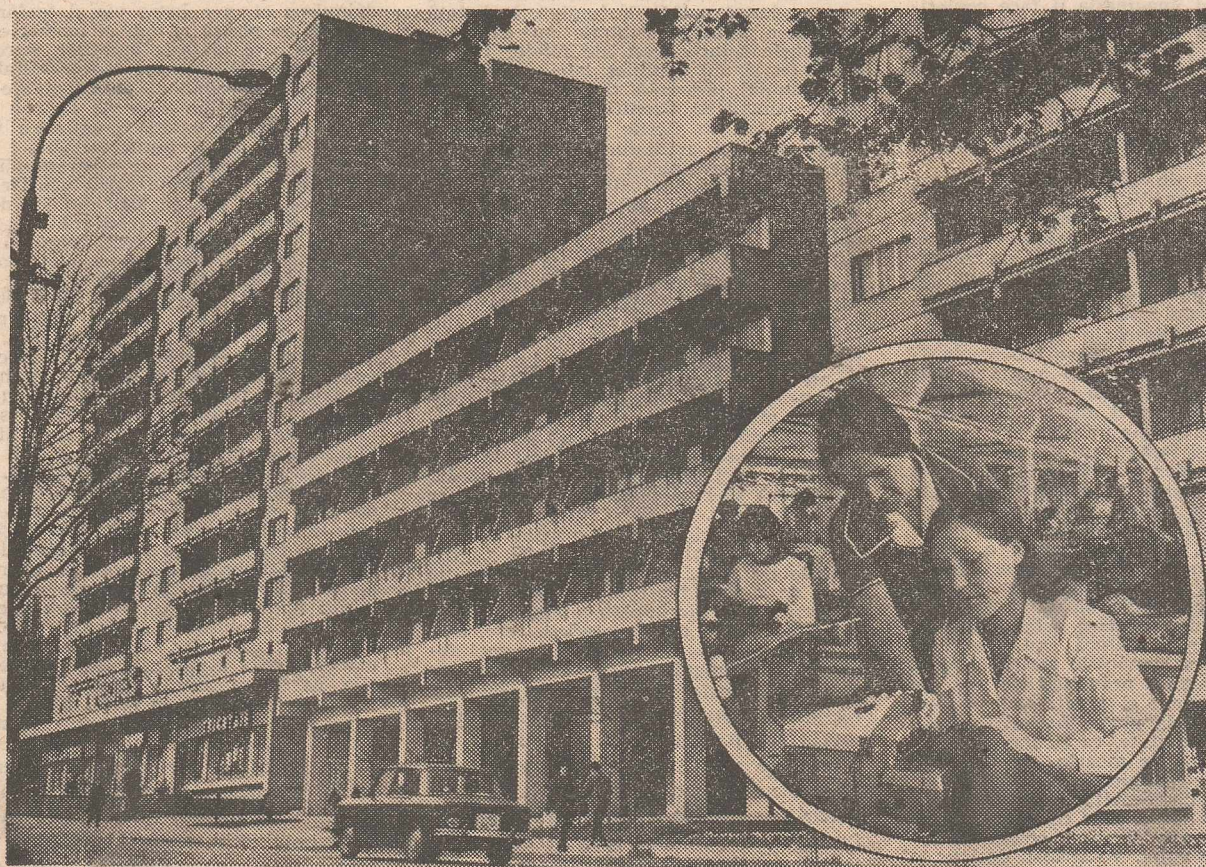

OL

la panoul
rea alum
nimit ser
cienilor ș
tinereti.

HUNEDOARA

— Petroșani, bătrina citadelă a cărbunelui românesc se innoiește continuu. Paralel cu mecanizarea lucrărilor din adincuri are loc și o schimbare la lumina zilei. În ultimii ani, aici, s-au dat în folosință peste 2 300 apartamente iar în viitorii ani se vor mai construi alte 1 800. Medalionul reprezintă o imagine de la noua fabrică de tricotaje din Petroșani unde s-au creat aproape 1 000 locuri de muncă pentru soțiile mine-riilor. (ION LICIU, ziarul „Steagul roșu”, Petroșani)

La Cîmpeni, într-un februarie cu aerul întrețesut de umbre și lumini

Aici, la Cîmpeni, a existat dintotdeauna un vad de trecere și un loc de popas, chiar pe Valea Arieșului superior, unde drumurile din lungul riului se întîlnesc cu drumurile care traversează culmile. Și am fost întruna încredințat că așezarea aceasta, bătută aici în cuie de veacuri bune de ani, ar trebui să fie un soi de Mekka a motilor, pentru că aici s-au ținut ei mai tari ca oriunde. Aici au fost primiți în triumf, la 5 noiembrie 1784, Horea și cețaii lui răzvrătiți. Aici și-a instalat comandamentul și de aici și-a recrutat Avram Iancu, la 1848, tribuni și prefecți destoinici cum au fost Clemente Aiudeanu, Nicolae Corches și Mihail Andreica. Aici au fost motii stăpîni și au înfipt pîntenul tare în carnea nesimțitoare a veacurilor, în timp ce la Abrud au fost hătuiti și prinși, iar la Bălgrad au fost judecați și zdrobiți în torturi. Însă, dincolo de faptul că motii, despre motii de astăzi este vorba, nu obișnuiesc să se inchine la vînt, la altceva decît ar putea fi tăiat chiar drept deasupra rădăcinii, scos tîrîș din pădure, despiciat, desfăcut în doage și scinduri și reunit în donite, ciubere și vedre, sau în mobilă fină mai nouă, Cîmpenii înșiși, ani în șir, au rămas datori motilor cu datorita de a-și merita numele de oraș. Și datorita aceasta încă mai apasă pe grumazul orașului tînar, vom vedea noi de ce...

Din istoria mai nouă a așezării ne străduim să alegem, nu chiar la întimplare, câteva date semnificative, în măsură să dovedească adevărul că drumul Cîmpenilor de la sat la oraș a fost un drum crîncen. Prin 1934, s-a instalat aici un gater de 18 toți, cu 3-4 pinze, acționat de o locomobilă cu o putere de 5-6 atmosfere și capabil să realizeze o producție de numai 12-13 mc cherestea în 24 de ore. Prin 1938, o cutie de chibrituri se schimba la Cîmpeni pe 5-6 ouă, un litru de petrol pe o găină, un kilogram de sare pe 2-3 litri de lapte, și așa mai departe. Nu mai departe decît la recen-amîntul din 25 ianuarie 1948 au fost identificați la Cîmpeni 891 neștiutori de carte și abia prin 1958 a fost biruită neputința aceasta a lor. În sfîrșit, dinamul instalat aici prin 1924, acționat de fusul morii cu apă, dînd o lumină mai chioară decît aceea a lămpilor cu petrol, în 1954 a fost construită linia de 6000 volți între Roșia Montană și Cîmpeni, după care așezarea s-a putut socoti cu adevărat electrificată. Iar la 1 ianuarie 1961 Cîmpeni a fost declarat oraș, dar locuitorii lui de atunci, cînd au răsucit frenetic comutatoarele, nu au văzut un oraș. Dimpotrivă, lumina lor de atunci, mult mai vie, e drept, le-a dezvăluit același tirg ponosit, prăfuit vara, innoroiat iarna, cit de cit vesel primăvara și cu chef de arag către toamnă, tîrziu, două ce s-a distilat și s-a mai întors o dată prin căzanele pruna. Și nu au desperat, fără doar și poate, știau ei ce știau și, anume, știau că totul depinde de ei. Și astăzi, dealfel, cel puțin un picior al Cîmpenilor mai biție prin vîgăunile din care așa-zisa capitală a motilor s-a îndirjit să se smulgă. Însă celălalt picior s-a înșurubat temeinic pe o creastă rivnită. Nu-l mai doboară nimeni de unde s-a cățarat, cu multă speranță și cu multă încredere în sine.

Sînt încă multe de făcut la Cîmpeni, lupta cu paragina rămîne aici la ordinea zilei, oricît s-ar strădui să ne ducă de nas fel de fel de broșuri, unele tipărite prin '71, cînd noul oraș de pe harta țării a împlinit un deceniu de existență. Sînt încă multe de zidit chiar și în oameni, în conștiința lor. Se șoptește prin Cîmpenii de azi că primăria cea nouă, Raveca Rațiu, s-ar fi speriat, pur și simplu, cînd a apucat să pună piciorul în urbe, venind de la Sebeș. Și cam aceea de ce să se sperie. Noroiul cedază greu prin spațiile în care a prins cheag de decenii. Despre acoperișul cinematografului *Arieșul* se zice că mai pică din cînd în cînd, fără să facă victime, dar destul ca să te azvîrle în panică și să te sature de întîlnirile cu arta cea dulce a filmului. Chiar în centrul orașului, într-o șandramă cu podelele tremurînd sub picior de îți vine să crezi că au fost așezate de-a dreptul pe spinarea unei tarne de bivoli în mars, inimosul profesor Liviu Hebedean a pus la punct o sală de spectacole, o discotecă și un bar cu regim sec în care se petrece decent, se dansează, se ascultă muzică simfonică și se prezintă recitaluri de o surprinzătoare calitate artistică, pentru toate categoriile de vîrstă din orașul Cîmpeni, dar tinerii sau mai puțin tinerii care ies de aici, seară de seară, pentru a ajunge acasă, dau piept în piept cu cercuri de cite patru sau cinci indivizi abțiguiți zdravîn, cu rachiu alb, peste drum, la restaurantul *Tulnicul*, sau chiar în coasta casei de cultură, la restaurantul *Cerbul*, sau chiar la mesele de ciment din piața autogării, sub cerul liber. Și ce folos că la *Tulnicul* cîntă cu foc frații Gheorghe și Ionel Pașca, taragotiști vestiți pe aceste meleaguri, ce folos că restaurantul dispune de un local ineztrătat cu de toate, pînă la ultima saibă, dacă atunci cînd te așezi la o masă, ca să te simți bine, năvălește peste tine un Cornel Dandea, confecționar, zice el, pe la Întreprinderea de tricotaie, chior de beat, dîndu-se drept nepotul lui Avram

Iancu și făcîndu-ți capul calendar cu aluzii la rînille ce-i ornează lui trupul îndelung hărțuit în încăierări cu cuțitele, consumate nocturn, precum rutul pisicilor?

Și cu *Tulnicul* acesta, complex de magazine, restaurant și hotel marcat de o neîndoielnică inspirație arhitectonică, care a costat vreo 11 milioane, e o poveste întreagă: trei primari s-au perindat pe la cirna Cîmpenilor pînă în urmă cu cîteva luni, cînd s-a izbutit să fie dată în folosință oamenilor, în sfîrșit, această construcție de o modernitate vădită. Și se mai spune pe aici că atunci cînd autoritățile au hotărît să se acorde complexului denumirea *Tulnicul*, cîmpenii ar fi protestat, prece se întînse pe un sir lung de ani șantierul, dorința lor ar fi fost să i se zică *La trei primari*, dar au protestat moale, în glumă, zîmbind, și *Tulnicul* i-a rămas numele. Să le fie de învățătură de minte și să caste și ei ochii cum trebuie, mai ales acum, cînd se depun candidaturile de deputați, și apoi la 9 martie, cînd vor fi chemați să opteze...

Sînt încă multe de făcut la Cîmpeni, sînt încă multe de zidit chiar în oameni... Un om de bine, un om de ispravă, Zeno Nicoară, secretar adjunct al Comitetului orașe-

roiat pînă peste urechi. Și suportă metamorfoze revelatoare nu numai structurile materiale ale acestui foarte tînar oraș, ci și viața de zi cu zi a locuitorilor lui. Numai anul trecut, la 1 aprilie 1979, cînd au descins aici venind din Focșani, de la școala în care se calificaseră într-o profesie, nouă și pentru ele, nouă și pentru Cîmpeni, cîteva dintre tineretele încărate ale Întreprinderii de tricotaie, printre care Pachița Stanciu, Dorina Lețcan, Jenica Vintilă și Paraschiva Dinu, au cerut adăpost peste noapte de-a dreptul la sediul miliției, pentru că în altă parte nu aveau unde dormi. Apoi, luni la rînd, s-au mutat din gazdă în gazdă. Acum locuiesc într-un cochet bloc de garsoniere, pe strada Oituz, și sîntem datori să așezăm accentul cuvenit asupra faptului că pasul acesta al lor spre o viață decentă s-a săvîrșit în mai puțin de un an. Și una peste alta, în ultimii ani, s-au construit aici preț de 460 apartamente și peste 250 case proprietate particulară. De asemenea, se edifică în prezent un spital nou și o policlinică nouă, precum și un nou local de poștă, care va dispune și de o centrală telefonică automată, pe măsura unui oraș cu 7640 locuitori, risipiți pe 8640 ha, nu numai în Cîmpeni, ci și în nu mai puțin de 21 localități componente. Complexul de deservire al cooperației meșteșugărești, stația de întîrținare a autobazei Cîmpeni și liceul cu 16 săli de clasă au intrat de mult în peisajul orașului. Și nu ne mai rămîne decît să deschidem ferestre spre viitor: producția globală industrială va ajunge, aici, la sfîrșitul anului 1985, să fie de două ori

ION VLASIU —
Eminescu (studiu)

nesc de partid, are bunăvoința să ne îndrepte privirile și spre spațiile de lumină ale vieții de azi a Cîmpenilor și dacă nu am început prin a vorbi despre ele am procedat astfel pentru că acolo unde lucrurile nu merg chiar cum trebuie e de datorita noastră să așezăm rîul înainte și să nu ne îmbătăm cu apă chioară, să nu ne amăgim pe noi înșine cu vorbe golite de semnificație și sens. Într-adevăr, există lumină la Cîmpeni, din belșug, și nu încapă nici o îndoială că izvoarele ei se cer căutate în acele zile de octombrie ale anului 1976, cînd a poposit pe aceste meleaguri secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Tot ceea ce s-a hotărît în aceste zile istorice pentru Cîmpeni s-a pus în operă, fără întîrzieră. S-a hotărît atunci implantarea în zonă a unei Întreprinderi de tricotaie și această întreprindere este astăzi un fapt de domeniul realității, ea produce deja de aproape un an. Da, femeile de aici au acum unde munci și tricotaiele vor da de lucru, în final, la peste 1200 de oameni, împlinind un gol imens în existența lor zilnică. S-au hotărît, tot atunci, măsuri ample de dezvoltare și extindere a Întreprinderii de prelucrare a lemnului, prin construcția și punerea în funcțiune, în anul 1979, a unei noi fabrici de mobilă corp și artă, urmînd ca în anul 1980 să se construiască o fabrică de binale cu o capacitate de 200000 mp anual. Astăzi, noua fabrică de mobilă funcționează în plin, iar fabrica de binale va intra în funcțiune la termenul stabilit atunci, în 1976. Dealfel, producția globală industrială a orașului a crescut în 1979 cu 36,4 la sută față de anul 1976 și adevărul acesta este revelator nu numai în plan cifric, ci și din punct de vedere uman. Pentru că oameni dăruiți profesiei lor, dăruiți menirii lor de constructori ai unei vieți noi există mulți la Cîmpeni, mult mai mulți decît ar mărturisii, la o primă privire, înfățișarea ca atare a orașului și foaia neliniștită din centrul lui încă inno-

mai mare decît în 1980. În același rîstimp, fonduri de investiții în valoare de 275 milioane lei se vor concretiza în 240 apartamente noi, într-o fabrică de produse lactate, într-un depozit al centrului de legume și fructe cu o capacitate de 2000 tone, într-o nouă școală cu 16 săli de clasă, într-un internat cu 300 locuri, într-o sală de gimnastică, o cantină, o stație autoservice Dacia. Și oameni care să dea un conținut nou vieții de mine a orașului, într-adevăr, există mulți la Cîmpeni.

La Întreprinderea de tricotaie, Maria Pricop și Virginica Chiriac nu încurcă locul, dimpotrivă, muncesc cu încredere și speranță în ziua de mine a orașului lor. La Întreprinderea de prelucrare a lemnului, în atelierul unde se zămislește mobilă stil, sculptorii Dumitru Mihet, Aron Moldovan sau Traian Donea ridică cu peste 5000 lei valoarea producției rezultate dintr-un metru cub de masă lemnoasă. Se muncește cu nădejde și în atelierul Cooperativei meșteșugărești *Motul* — aici n-a mai fost gilceavă cînd i s-a acordat denumirea!... —, cu activități desfășurate în prezent în 52 de secții, încadrate cu peste 600 de oameni, și președintele ei, Ioan Adam, moț și el, vorbește despre milioane cum ar vorbi copiii despre mere și nuci. Și chiar despre amîntitul Cornel Dandea se spune că ar fi un croitor excelent, dar atunci cînd e treaz și vom rosti altădată cuvinte alese și desore munca plină de abnegație a muncitorilor forestieri din Cîmpeni.

Într-adevăr, destoinic activist Zeno Nicoară este plin de dreptate. Aici, unde au fost motii dintotdeauna stăpîni și au înfipt pîntenul tare în carnea neîmțitoare a veacurilor, se zămislește un oraș care are toate șansele să se ridice la înălțimea istoriei sale, la înălțimea speranțelor investite în viitorul lui luminos.

MIHAI PELIN ■

El cerea ca să nu vadă, ei dădeau ca să poată lua...

Deși vara se află încă departe, în geamuri continuând să ne bată spic de zăpadă iar televizorul să ne delecteze cu combinate alpine și patinaj artistic, trebuie să recunoaștem că iminenta mărțisorului și a deschiderii campionatului de fotbal ne îndeamnă să ne gândim, fie și pe ascuns, la zilele mult așteptatului concediu, să ne facem proiecte care de care mai frumoase. Înainte de toate, litoralul! „Anul trecut am fost la Jupiter, acum voi merge la Mamaia! Ba nu, la Venus sau la Eforie, la Neptun, la Saturn...” E greu de ales. Peste tot, pe întreg litoralul, generozitatea naturii s-a impletit, într-o armonie perfectă, cu fantezia, modernul, bunul-gust și confortul dăruite de mina omului, de grija statului nostru socialist pentru înfrumusețarea patriei, pentru asigurarea unor minunate condiții de odihnă și tratament tuturor celor veniți, români sau străini, să se bucure de binefacerile mării.

Organele locale, factorii răspunzători de buna desfășurare a sezonului estival se preocupă de pe acum să creeze condițiile necesare pentru ca totul să meargă din plin, ca toată lumea să fie mulțumită. Se află în atenție problemele îmbunătățirii și extinderii spațiilor de cazare, ale aprovizionării corespunzătoare cu bunuri de larg consum, ale selecționării și instruirii personalului etc. Tot în cadrul acestor preocupări se înscriu și eforturile ce se depun pentru eliminarea unor nereguli constatate în sezoanele trecute, pentru crearea premiselor ca întreaga activitate a litoralului să se desfășoare sub semnul unei calități superioare, sub semnul respectului pentru om.

Se mai întâmplă câte o dată ca bucuria unui concediu reușit să ne fie umbră de atitudine incorectă a personalului ce ne servește, de tratament diferențiat aplicat de către acesta, în funcție de... cit ești de atent cu unul sau cu altul, de reducerea fizică sau calitativă a porțiilor etc. Nu credem că trebuie să convingem pe nimeni că aceste neajunsuri pornesc nu de la absența condițiilor corespunzătoare, ci de la tendința unor ospătari, barmani, șefi de restaurante și complexe hoteliere de a obține foloase necuvenite, de a se căpătuți — cum se spune — pe seama propriilor lor clienți, de la lipsurile organizatorice manifestate în munca unora dintre factorii puși să coordoneze, să îndrume și să controleze activitatea celor de mai sus.

Citeodată, printre acești factori cu funcții de decizie se mai află și indivizi corupți, care în loc să vegheze la bunul mers al treburilor, la respectarea legalității, sint tocmai ei cei care dau tonul, care promovează sau incurajează climatul de furt, de înșelăciune, de încălcare a normelor eticii și echității socialiste. Un astfel de individ este Bileca Traian din Constanța, fost mai bine de 13 ani director comercial în cadrul I.H.R. Eforie Nord.

De drept, Bileca ar fi trebuit să se ocupe cu foarte multe lucruri: urmărirea și asigurarea îndeplinirii sarcinilor ce revin compartimentelor și unităților din sectorul său de activitate; luarea de mă-

suri pentru asigurarea disciplinei în muncă; analiza stării de lucruri în sectorul său și stabilirea măsurilor convenite pentru înlăturarea deficiențelor, mergând până la desfacerea contractului de muncă al celor în culpă etc.

De fapt, deși apărea în fața subordonaților ca un șef dur, greu de făcut să „ierțe”, Bileca Traian era un individ venal și corupt, profitând de poziția ce o avea, de posibilitățile ce i le oferea aceasta, pentru a pretinde și a primi de la cei pe care trebuia să-i conducă, să-i îndrume și să-i controleze, diferite sume de bani și alte foloase materiale. Transformând așa-zisa sa exigență, dreptul ce-l avea de a aplica sancțiuni sau chiar de a destitui din funcție, într-un instrument pentru obținerea, cu orice preț, a mitei, a banilor nemuncați, infractorul a instituit practic o regulă a... bunelor relații cu directorul comercial, ceea ce în traducerea șefilor de unități însemna aprovizionarea preferențială cu mărfuri deficitare, protecție, în caz de nevoie, dar mai ales libertate de acțiune. La ce, e lesne de înțeles.

Bileca Traian a luat mită circa 500 000 lei de la un număr mare de responsabili și gestionari din subordine. Numai de la Ștefan Gheorghe, fost șef de unitate la restaurantul „Cazino” din Constanța, a primit suma de 150 000 lei în numerar, precum și băuturi străine și țigări „Kent” în valoare de alți 26 000 lei. De la Dumitriu Gheorghe, fost șef la „Perla”, „Steaua de Mare”, „Europa”, 32 500 în bani și bunuri, de la Chira Dumitru, fost șef la „Neon” în Eforie Nord, 17 500, de la Pavel Simion, Stoescu Nicolae, Bancos Alexandru, Toghăneanu Ion, Lazu Nicolae, Foroglu Gheorghe, Nanu Dumitru, Stoica Viorel Dan și încă de la mulți șefi de unități alte sume de bani, maldare de cartușe de „Kent” și zeci de lazi de sticle cu whisky, Campari, Metaxa etc. Goschin Ilie — barman la „Cazino”, în Constanța — i-a dat, prin intermediul lui Ștefan Gheorghe, 5 000 de lei pentru a fi menținut în funcție, deși avea antecedente penale și ministrul de resort indicase înlocuirea tuturor celor aflați în această ipostază din posturi cu gestiune.

Și aceasta nu e tot. Bileca Traian va mai fi judecat în alte două procese, unul tot de mită, altul privind infracțiunea de delapidare, care vor completa cortegiul ilegalităților și vor rotunji „cifra de afaceri” a acestui director de o lăcomie rar întâlnită.

Gravitatea cazului prezentat nu se oprește însă la faptele lui Bileca. Insatisfacțiile noastre dintr-un concediu pe litoral, de care aminteam la începutul acestor rânduri, nu ni se trag numai de la unul ca Bileca, ci și de la cei care acceptă să-l mituiască pe acesta. Ce alt motiv ar avea ei să arunce zeci și zeci de mii de lei pe apa simbetei, dacă nu pentru a-și vedea nestingheriți de „treburile”, pentru a obține avantaje și pentru a-și crea condițiile necesare recuperării (cu dobândă!) a banilor dați.

Exigența cu care organele de partid și de stat din județul Constanța veghează la îndepărtarea din comerț a unor indi-

vizi corupți de tipul lui Bileca și al altora este o dovadă în plus a griii permanente ce se manifestă, în toate domeniile, pentru asigurarea legalității socialiste, pentru crearea celor mai bune condiții de muncă și viață membrilor societății noastre socialiste. Un rol important în facilitarea realizării acestor condiții, în prevenirea unor stări de lucruri de genul celor descrise mai înainte revine însă și opiniei publice, nouă tuturor. Nimeni nu ne poate obliga să acceptăm să fim furați pe față, fără rușine, tot așa cum nimeni nu ne poate retine să-i dăm pe mina organelor de miliție pe toți acei care se dovedesc a fi pertați cu ordinea, cu legea noastră socialistă! Avem acest drept, în calitate de proprietari a tot ceea ce există în această țară, mai mult, avem chiar și obligația cetățenească să o facem!

VALERIU RIMNICEANU ■
IOAN CHILOM ■

ION VLASIU — Eminescu (machetă)

Ce face omul
cind nu-l vede nimeni

O CHIUVEȚĂ, UN DUȘ, O CONȘTIINȚĂ

Rîndurile de față se referă la ceva aproape banal, după părerea multora. Le scriu totuși, deși știu că unii o să strimbe din nas și o să-și zică: iar tocește (și) asta aceeași placă uzată... — Pe scurt, despre ce-i vorba. Una dintre întreprinderile cele mai tinere și mai moderne, mai „deștepte” tehnic și mai de viitor în economia României este fabrica de elice din Galați, Unitate în plin avânt, colectiv în plin avânt. În suma plusurilor care se adună fericit și armonios la fabrica de elice gălățeană a apărut însă, prin contrast, un minus care nu te poate lăsa indiferent. Nu e mare lucru, dar nu e nici puțin, pentru că e vorba de conștiință. Pentru că e vorba de om. De om așa cum e el pe dinăuntru și uneori nu se arată, se ascunde. Faptul este următorul: din grijă pentru oameni, pentru tinerii, numeroși, ai acestei fabrici, conducerea ei a amenajat vestiare, dușuri, băi, grupuri sanitare așa cum scrie la carte. Totul elegant, totul strălucitor, cele mai bune condiții, demne chiar și de un hotel de lux. Bună măsură. Muncitorii merită, și statul nu-și precupește efortul. Băile, și dușurile, și vestiarele, și oglinzile, și grupurile sanitare și toate celelalte create pentru ei fac parte, între altele, din frumosul legitim al muncii (și vieții) lor. Pe toate cele de mai sus ei sint — mai presus de orice — PROPRIETARI. Proprietari asupra bunurilor lor comune, făcute ca să le fie viața mai civilizată, mai ușoară, mai frumoasă (una e să te speli cu apă caldă, să ai prosoape plușate, să ai băi și dușuri bune, să ai vestiare curate, elegante etc.). Asupra acestor inzeștrări s-au dezlănțuit însă prostia, lipsa de înțelegere elementară, lipsa de conștiință. Nevăzuți de nimeni, unul, doi, trei indivizi care nu înțeleg pe ce lume sint, care nu-și dau seama că ei de fapt își bat joc de un dar pe care l-au primit ei și tovarășii lor de muncă, unul, doi, trei tineri prea necopți — vai! — la minte au făcut harcea-parcea toată frumusețea de dotări de care aminteam. Chiuvetele au fost sparte, dușurile au fost smulse, descompletate, oglinzile ciobite, pe pereți au apărut inscripții etc., etc.

Problema banală? Da, am mai văzut asemenea lucruri și am mai auzit deseori, din păcate, despre asemenea fapte de colț, de gang, de margine de conștiință...

Ce ne facem cu acei care nu au învățat această lecție pe care de obicei o prind preșcolarii? O repetăm!

Trebuie s-o repetăm până o învață — de voie, de nevoie — toți...

MARIUS POPESCU ■

Racul

Idilă tristă

Deci, veni iar Vulpea blondă
Într-o scurtă promenadă
Ca un gest subtil, de frondă
Pe aceeași veche stradă
Unde mai acum... sint ani!...
Cu stufoasa, lungă-i coadă
A făcut cițiva profani
Alteceva să nu mai vadă.

...Trece iar pe-același drum
Unde nările-n uimire
Miroseau un fin parfum
Conservindu-l... amintire

„Mais où sont les neiges d'antant?”
Unde-i mersul ei dinastic,
Ochiul ca un viu mărgan
Și-acel „vino-ncoa” elastic?

Toate astea au apus
Cum apune ora-n ceas
Vise ce au fost și nu-s
Cam atit i-a mai rămas.

Biata fostă Vulpe blondă
— Ce-a adus la promenadă
Tristul gest de mică frondă —
Pe aceeași veche stradă,
Merg calm, urechea-i este
Vigilent agent secret;
Din ce fu mai ieri poveste
Prinde-o vorbă, spusă-ncet:

„Asta-i, tu! E ceva-n mers
Ce-amintește de Stufoasă,
Dar acu' pe bot s-a șters
Și ochiade-o să-i mai facă
Poate a de poartă coasă
Și-ai-a însă numai dacă...”

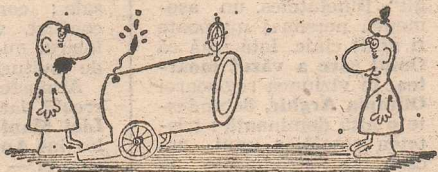
Merg calm. Și strada-i lungă
Mult mai lungă decit poate
Cu o viață să ajungă
Clipa de singurătate.

Biata fostă Vulpe blondă
— Ce-a adus la promenadă
Amintirile drept frondă —
A căzut la colț de stradă.

Și cum scris-i la gazete
O poveste ne-nțiplată
Ca s-o afle cititorii
Inima să și-o desfete:
„N-au venit admiratorii,
Nici s-o plîngă, nici s-o vadă!”

Fapt divers de colț de stradă
Cu morală-adevărată:
„Nu ești miine ce-ai fost ieri!
Poți la asta, calm, să speri...”

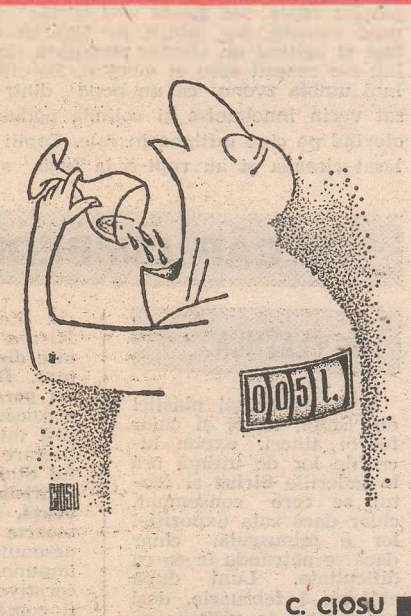
NICOLAE DRAGOȘ ■

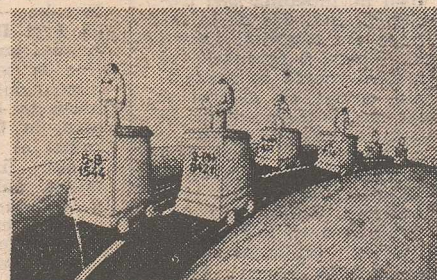
MATEI MIHAI ■

SORIN POSTOLACHE ■

C. CIOSU ■

AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

POEȚI DIN SATU MARE

Anamaria Pop

Ion Bala

Dorin Sălăjan

Mircea Gozaru

Ion Băias

Ion Vădan

George Vulturescu

Florian Dincă

Emil Matei

Alexandru Pintescu

În urmă cu câteva numere am prezentat un grup de poeți din Argeș. În dorința noastră de a face cunoscute de cit mai mulți valorile acestui pământ românesc, propunem acum spre lectură o pagină de poezii scrise de autori din Satu Mare, având convingerea că în acel loc din nordul țării există o seamă de talente care se împlinesc frumos, în ciuda faptului că nu sînt știute alt cît merită. Dar nu din dorința de a stîrni zavă în jurul lor scriu acești tineri, ci pur și simplu dintr-o nemărginită dragoste pentru poezie. Să le urmărim de aceea cu încredere destinul literar care, cu siguranță, pentru unii dintre ei va depăși faza începutului de drum.

Poem de dor

Mi-e dor să spăl cămașa unui bărbat care vede în mine și altceva decît femeia, mi-e dor să-l aștept seara, cu picioarele goale pe pămîntul proaspăt din tindă să-l aștept... să șterg transpirația calului de fugă la mine, să-i deschic cizmele și să-i spun că mi-e dor să spăl cămașa unui bărbat care vede în mine și altceva... să-i dau să mănince brînză sărată și ceapă zdrobită-ntr-o pumnă, să-ngrijim floarea de piatră crescută-ntr-o alună... apoi, să plecăm în nesomnul nopții de taină, împletiiți în izvoare, unde iarba miroase a iarnă.

ANAMARIA POP ■

Amiaza olarilor

Roata olarilor se-nvrte orbește oale lucii singerează sub geam soarele beat numără pe dește amiaza din care tocmai plecăm.

Crîngul de nori se apropie, iată-l cum se zbuie fericit și tehui două ulcioare-nflorate, fiul și tatăl, singure trec prin spaima acestor statui.

Lutul ars, sfîntă țîrină, plămădă se strecoară prin vase cu gitul întors sfioase fecioare alergînd prin zăpadă unduindu-și alene molaticul tors.

Trec sub porți de cîre spre albe coline purtîndu-mi pe umăr toiogu-nflorat zarea mă cheamă cu glas de undine și țara mă strigă cu glas de bărbat.

AL. PINTESCU ■

Instantaneu

La hotarele, copilăriei ninge în piața răcoroasă a fîntinilor, O liră arde printre lampioane, Iar printre ciudate lănci Pornește vinătoarea Și orele scad în timp ce-n mine Înmuiesc salcîmii.

MIRCEA GOZARU ■

Diligența

E plină doar cu tropot de copite și-i găurită toată de țîlhari, cite-un stejar își mai aduce-aminte cum trepida pe drumurile țări.

Uitat, vreun vis de doamnă de la curte se-nfășură cu liniști prin ungher și mute, cele două canapele se bat cu timpul aprig în duel.

Se stinge ziua ca un foc ce piere și trec șoptiți pe-alei ultimii pași. Stă tristă diligența și uitată. Nimeni n-o ia spre hanul din oraș...

FLORIAN DINCĂ ■

Cu ape lungi

Tu mă privești cu respirația tăiată de unde vin atîtea ploii barbare ce mină le-mprăstie sămînta în vînt cine are nevoie de mine, de tine are pesemne toate caravanele-s prădate și nici o veste nu mai poate răzbate.

De-abia tirzi de voi trimite veste între mine și lacrima ta cineva ne pîndește genunchii se-ntoarce din ram de măsline anume din lamuri se-ntoarce cu ape lungi să ne biciuie.

De dragoste neagră se cutremură ora șarpele rîvnește laptele pruncului – rana de care nu am parte și toate din jur devin mai sonore. Paianjenii cad în mrejele lor dar cine să-i devore ?

EMIL MATEI ■

Globul de praf

Aprindeți luminile, lumina, puneți-vă ochelarii monocul ori lupa și curățați orologiul Orașului – în care vă nașteți visați și iubiți muncindu-vă zidindu-vă nemurindu-vă – înainte ca globul de praf să se-ntindă ca iedera ca pecinginea pe întreaga zidire (dincolo de care deocamdată

nimic nimic nimic) tăcerea sparge nuci în dinți.

ION BALĂ ■

Spațiul nou

să pătrunzi în toamna țîrzie a cuvintelor îmbogătînd cu rînila tale noi lumea cum stîrpea rară a truverilor mai lucrează în bresla veche a utopiilor

cînd lumina aceeași blindă hrănire fură asprele muchii ale obiectelor în culcușul nesfirșitului sunet

eu să rămîn gol în fața unei fragede oglinzi uimită de fericierea simplă a singelui de suferința surizătoare a indoielii pe care mă sprijin ca pe gitul limpede al unei lebede

și

spun

masa, fereastra, pragul, cuțitul cărțile frumos orînduite există de fiecare dată altfel desenate în spațiul nou al bucuriilor fundamentale prin care mierla bătrînă se-ntoarce să ierneze-n mine de unde încep retorica fără melancolie a necesarei cunoașterii de sine...

ION VĂDAN ■

Balada lui Gheorghe Șincal

Avea o traistă. Lumea începuse să se emancipeze, să umble-n trăsuri și-n frac. El avea o traistă.

Multe trăiști au fost tesute cu fir de aur, multe au purtat rubine și smaralde, multe au purtat capul domnilor și juzilor pentru un golben murdar

Dar traista lui era altfel

Cine o fi tesut pinza ei și la ce se gindea de-i atîta dor în firele de in cît într-o strună de harfă ; ce lacrimi o fi vărsat de-a putut privi atît de adînc în istoria noastră ;

Dar traista lui era altfel

nu pentru pînstratul colacilor, dar aburea astfel ; nu pentru fluierile cioplitorilor, dar murmura cîntecul lor ; nu pentru iarba din ieslea cailor, dar avea mireasma ei ; nu pentru pulberea pistoalelor, dar le purta amenințarea ;

Multe indeletniciri poate avea o traistă

Și el avea o traistă

Mulți au considerat-o inofensivă, fără însemnătate, acolo la granită, pe crupa calului mocănesc, și poate chiar soldații austrieci au ris de sărăcia ei purtată în țara vecină, soră săracă.

Ea nu purta aur, dar era aurul acestui pămînt ; ea nu purta arme, dar era puterea acestui popor ;

I-a fost dat lui cînd lumea se emancipa și începea să umble în trăsuri și-n frac, să aibă o traistă care nu îngîduia în adîncul ei decît merindea sfîntă a neamului – o bîrșia.

GEORGE VULTURESCU ■

Pasărea

Cu aripile mi-a îndepărtat minile pasărea Ca și cum m-ar fi crucificat la pieptul pămîntului Cu ciocul mi-a deschis gura Cu ghearele mi-a smuls infățișarea Filînd-o prin aer ca pe un steag al păsărilor Dar n-a venit nici una să o urmeze Toate stăteau îngrămădite în măruntaiele soarelui Își scoteau din cînd în cînd capul afară Să vadă ce-i și cum și iute și-l retrăgeau înăuntru Păreau să-și spună: E pace și liniște E pace și liniște E multă pace și liniște Și eu atunci auzeam greierii cîntînd În craniul meu răsturnat peste Obrajii de cenușă ai dimineții În care citeva stele se căzneau să nu moară Răsufflau greu cu gurile arse de sete și vînt De lumina ce se întindea peste tot Ca o rană nemuritoare enormă frumoasă

ION BĂIAS ■

Minzul

De născut ne-am născut împreună și ne Purtarăm unul pe celălalt în spate Cu toate clopotele trase într-o rină Să nu le simt prin lume pașii osteniți. De la o vreme minzul vină rotat În prelungirea mea se îndemna să crească Galop întins iar eu pe gitul lui încovoiat, De parcă aceeași găoace primă ne-a durat Și același somn ne împingea spre leagănul Durut al aceluiași trup. Ropotele lui în Rotocoale de colb însingurat nu iăsau cerului Un pconet de bici și speranță. Umbra sa Mai stăruie și-acum deasupra satelor ca un Neobișnuit de lung oftat.

Calmi asistarăm

Cum se-nghiontesc prietenii noștri grozavi Imbrățișînd trădarea ca semnul de carte. Am trecut cumva prin cruciada copiilor Opintindu-ne doar o singură dată în cea mai Bestială secetă din lume, cînd ne-am trezit Înfulcînd hribe bătrîne miere rădăcini Gușa porumbelului pleznea de caniculă. Uleiul Se aprindea de la sine în plită. Umbra călărețului Bălăngănea între noapte și zi, între noapte și zi. Ghizdeul creștea cît limba bourelui în inchipuirea Noastră. Huhurezul cîrîta semne însemne de Înmoimîntare. Într-atîta ne păștea o foame abia Înstăpînită că între fălci deodată auzirăm troznind Pieptul tînăr zbuciumat al tîtinelui meu. Spășit și pe-ndelete așa cum știu că Se cuvine, din miez am început să-mbuc Osul ochiului fluierul piciorului steaua din Frunte pîntenogul drept și crupa nechezîndă. În cele din urmă îmi luați inima-n spate și mă Călătoresc, binecuvîntînd pămîntul din doi în doi.

DORIN SĂLĂJAN ■

„Petrolul a fost, totdeauna, școală de fotbaliști și școală de caractere“

Două din echipele „de aur“ ale Petrolului. Dreapta, câștigătoarea Cupei României, ediția 1962-1963, stînga, campioana României, ediția 1965-1966

— Nu incape nici o indoială, tovarășe Gheorghe Urich, că fotbalul ploieștean înseamnă azi o poveste mult mai complicată ca oricînd. Cu toate acestea, în calitate de vicepreședinte al clubului Petrolul, ce-ai zice de o discuție pe tema lui?

— Aș zice că nu-i o treabă simplă.
— De ce?
— Pentru că sint atîtea de povestit și, mai ales, pentru că sint atîtea de făcut.
— Sînd că ați fost, timp de 23 de ani, din 1952 în 1975, conducător al echipei Petrolul ce-ar fi să ne povestiți ceva?! Spuneți doar că sint atîtea de povestit! Vă ascultăm.

— Mi-e greu să aleg. Cu ce să încep?
— Avem noi o soluție, începeți cu începutul!
— Echipa a luat ființă în 1924, la București, Triumf și Romcomit fuzionînd sub numele de Juventus. Pînă în 1952, cînd s-a mutat la Ploiești, ea s-a numit în fel și chip, cînd Distribuția, cînd Compe-trol, cînd Partizanul, cînd Flacăra, cînd Energia. În anul transferării la Ploiești, echipa a retrogradat din cauză că mulți jucători au refuzat s-o urmeze, plecînd care încotro. Am apelat atunci, după ce conducerea tehnică fusese incredințată lui Ilie Oană, și la Traian Ionescu care a reușit, în scurt timp, să facă o selecție riguroasă, din formația lui de juniori promovînd cu repeziune Tabarcea, Dridea, Florea, Sfetcu și alții. Ilie Oană va rămîne 20 de ani la Petrolul, jumătate din timp avîndu-l ca secund pe Constantin Cernăianu, stabilitatea antrenorilor fiind una din explicațiile succeselor ce n-au întîrziat.

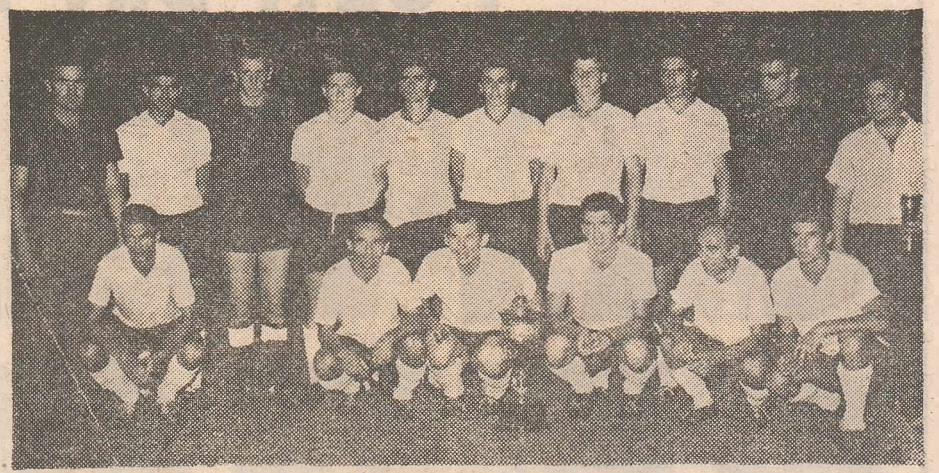
— Ce succese?
— În 1958, 1959 și 1966, Petrolul a cîștigat campionatul, iar în 1963, Cupa României. Tot în 1963, dacă îmi aduc bine aminte, Petrolul a ajuns pînă în turul 3 al Cupei orașelor țiguri, după ce eliminase pe Spartak Praga și Lokomotiv Leipzig, fiind prima echipă românească pînătrunsă atît de departe într-o competiție continentală.
— Vorbite-ne, vă rugăm, despre jucătorii de atunci.
— O clipă. Deși a avut, tot timpul, individualități de marcă, Petrolul acelor ani a însemnat, în primul rînd, o echipă cu personalitate și cu înținută sportivă, ambele de înalt nivel. Clubul a fost, concomitent, școală de fotbaliști și școală de caractere,

mulți dintre jucătorii Petrolului realizîndu-se în viață ca și pe terenul de sport. De pildă, cu asta dau curs rugămînții adresate, frații Dridea au devenit ingineri, ca și Girleanu sau Marin Marcel. Alții, mă gîndesc la Sfetcu, la Mocanu, la Oprîșan, la Cosmoc, la Zaharia, la Gigi Dumitrescu, la Moldoveanu, au ajuns profesori de educație fizică și, majoritatea lor, antrenori de fotbal, meserie pe care au mai îmbrățișat-o Pahonțu, Marosi, Marinescu, Fronea, Dragomir, Badea, Iuhasz, care-l ajută în prezent pe Ion Ionescu, Bădulescu și așa mai departe. Mulți dintre ei se pot lauda nu numai cu titlurile de campioni ai României, ci și cu cele de maeștri ai sportului sau chiar, cazul lui Pahonțu, Mocanu, Dridea și Mihai Ionescu, de maeștri emeriti, ca o dovadă clară a valorii lor de jucători, adesea chemați, ei și alții, să apere culorile țării.
— Ne e teamă că, presați de timp, trebuie să vă intrerupem. În alțiia ani v-au trecut pe sub ochi, tovarășe Urich, zeci și zeci de fotbaliști, pe unii i-ați iubit mai mult, pe alții mai puțin, am îndrăzni să vă întrebăm pe care l-ați îndrăgit cel mai tare?

— Greu de răspuns! Mi-au plăcut totdeauna, de ce să mă ascund, jucătorii care au fost, la un moment dat, utili echipei, sentiment care a durat pînă în clipa în care au încetat să mai fie utili! Așa ar trebui să gîndească, socot, orice conducător. Pe care l-am îndrăgit cel mai tare? Poate pe Neacsu, poate pe frații Munteanu, poate pe Dridea, poate pe Tabarcea care a murit, după cum se știe, pe teren. Pe unii însă, recunosc, nu i-am iubit deloc.

— Dați-ne un exemplu.
— Nu pot da nume, dar nu i-am avut la inimă, niciodată, pe lenești și pe mincinoși. Numai că ei n-au făcut casă bună la Petrolul echipă muncitorească, decît pînă ne-am lămurit asupra lor. N-a fost însă nevoie să-i scoatem noi, cei din conducerea clubului, i-a scos echipa, ca pe niște corpuri străine.
— Înainte de a ajunge la zi, mai aveți dreptul la o singură amintire. Pofțiți.
— Aș prefera, dacă mi-e permis, să recit o strofă din Marșul sportivilor petroliști.

— Vă e permis, recitați.
— Hai Petrolul, tineretii / Nimb de noi victorii dăruiești. / Hai Petrolul, hai băieții. / Voi, mindria-nregului Ploiești!

Cu asta vreau să spun că, vreme îndelungată, echipa a fost cu adevărat mindria orașului, succesele sale, purtate în țară și peste hotare, ajunse pînă în îndepărtata Indonezie, reputezind fi separate de căldura și simpatia cu care iubitorii fotbalului din Ploiești au înconjurat-o, purtînd-o spre victorii.

— Să înțelegem că strofa de mai de-vreme trebuie să facă legătura între Petrolul de altădată și cel de azi?
— O puteți lua și așa.
— Tovarășe Urich, în ce ape se scaldă echipa acum, cînd returul bate la ușă?
— Apele sint limpezi, dar inotătorii nu mai sint cei de odinioară!
— Adică?
— Petrolul nu mai e ce-a fost. Prin-tr-o mobilizare exemplară însă, echipa poate reintra în lupta pentru promovare. Ea are, sint convins, mai multă forță decît a arătat în prima jumătate a campionatului. Cînd fac această afirmație, mă gîndesc la

Butuzei, la Dumitrescu, la Cismaru, la Moldoveanu, la Stanciu, la Simaciu, la Pisau, la toți ceilalți.

— Ce anume îi lipsește Petrolului de azi ca să fie Petrolul de acum, să zicem, 15 ani?

— Cred că problema trebuie pusă altfel.

— Cum?
— Ce-i lipsește Petrolului de azi ca să fie mai bun decît Rapid sau Metalul și, fiind mai bun, să promoveze? Am să răspund tot eu. Întii de toate, un om de gol. Apoi, un lider, un jucător capabil să cîștige, el singur, un meci. În general, repet, mai sint multe de făcut.

— La ce vă referiți?
— Am să dau primul exemplu care îmi vine în minte. Va trebui să punem ordine în activitatea Centrului de copii și juniori, unde nu s-a muncit totdeauna cu exigență, în ciuda faptului că antrenorii lui, Mocanu și Iuhasz înaintea celorlalți, prezintă suficiente garanții. La Sibiu, de pildă, în partida de Cupă cu Bistrița, a jucat un junior, Boroian. Mai sint apți de a prinde echipa Mirică și Eugen Vasile, ultimul fost la Lucafațar, s-a făcut deci cite ceva la centru, dar randamentul lui nu poate fi apreciat drept mulțumitor.
— Ce noutăți anunță Petrolul înaintea începerii sezonului oficial?

— Puține. De fapt, una singură. A plecat State la Satu Mare, la schimb cu portarul Haralambie.

— Noul antrenor al formației e optimist?
— Ion Ionescu, ca noi toți, speră în promovare, deși sarcina lui principală, analizînd situația cu realism, e să construiască o echipă puternică. Conducerea clubului, în frunte cu inginerul Andrei Ene, președinte de onoare, și cu profesorul Octavian Bălceanu, președinte retribuit, îl crede capabil s-o facă.

— Să facă ce, tovarășe Urich?! Să promoveze echipa în A sau s-o construiască?
— Și una și alta. În încercarea lor de a depăși condiția din toamnă, jucătorii Petrolului au datorita de a arunca în luptă toate energiile, căutînd să fie la înălțimea sprijinului pe care echipa îl primește din partea organelor locale de partid și de stat, la înălțimea tradiției clubului, la înălțimea dragostei pe care le-o poartă miile și miile de suporteri.
— Credeți că e posibil așa ceva?
— Fără indoială.

— OVIDIU IOANIȚOIA ■

PE PODIUM Știința Bacău

Campioană a țării, Știința Bacău a făcut din nou dovada că e cea mai bună echipă din handbalul nostru feminin, adjudecîndu-și duminică seara, la Craiova, Cupa României, după o finală palpitantă, în care a învins pe Constructorul Baia Mare cu 16-14. Jucătoarelor studente și, flrește, antrenorilor lor, Eugen Bariha și Alexandru Mengoni, sincere felicitări!

Fotografie de AUREL NEAGU ■

Adrian Proteasa, tot mai sus!

— Aproape că am uitat să mai scriem trumos despre săritorii în înălțime, atîtea decepții ne-a produs proba respectivă după retragerea lui Ion Soter, ea rămînînd, în ciuda repetatelor angajamente, una dintre cele mai deficitare din aria atletismului nostru masculin! Iată însă că recenta ispravă a lui Adrian Proteasa, 2,25 m săriti la Trinec, în Cehoslovacia, record național de sală, ne obligă să ne întoarcem la laude, această performanță, chiar dacă nu strălucitoare, deschizînd campionului român poarta afirmării internaționale, incluzîndu-l pe lista eventualilor candidați la o medalie olimpică!

Deși tînăr, va implini 21 de ani în ultima zi a săptămînii în curs, Proteasa nu e un nume nou în atletism. Grație unor calități fizice deosebite, 1,83 m, 72 kg, întărite de talent, ambiție și seriozitate, Proteasa s-a făcut cunoscut devreme, cîștigînd, cu 2,18 m, concursul „Prietenia“ de la Sofia, în 1976, cea dinții victorie mai importantă a unui săritor în înălțime român, devenind totodată recordman de seniori al țării încă înainte de terminarea junioratului. Preluat, la Steaua, de Ion Soter, după ce fusese pregătit o vreme, de fostul decatlonist Vic-

tor Cincă, Proteasa a progresat an de an, instalîndu-se cu autoritate în fruntea probei. După 2,20 m și 2,22 m în 1979, el a reușit un remarcabil salt în 1980, îmbunătățînd mereu recordul național de sală, sărînd 2,21 m în ianuarie și, pe rînd, 2,23 m, 2,24 m și, zilele trecute, 2,25 m, performanță de valoare internațională. Cunoscuindu-i perseverența, avem convingerea că nu se va opri aici!

TURNEU DEDICAT ALEGERILOR DE LA 9 MARTIE

CRONICA (370, 371)

La nici două săptămâni de la turneul de 11 zile desfășurat în nord-vestul țării (Satu Mare, Siget, Baia Mare etc.), **Cenacul Flacăra al Tineretului Revoluționar**, organizat de C.C. al U.T.C. și revista „Flacăra”, condus de poetul Adrian Păunescu, a poposit în două municipii de pe malul Dunării. Brăila și Galați, aproape deci de extremitatea est-sudică a țării, pe o diagonală de peste 800 de kilometri, deplin semnificativă pentru deschiderea cu adevărat națională a manifestării de muzică și poezie despre care vorbim. Această deschidere a devenit reprezentativă pentru forța Cenacului, ilustrând pe deplin capacitatea membrilor săi de a răspunde, desigur prin mijloacele specifice artei pe care o fac, întrebărilor caracteristice atât vârstei spectatorilor, cât și epocii pe care o trăim, întrebări de conștiință, despre muncă și democrație, despre perenitatea sentimentului național, despre legătura cu valorile trecutului și integrarea lor în contemporaneitate, despre prietenie și pace, și încă așa mai departe... Astăzi, oricine asistă la o ședință a Cenacului Flacăra, tinăr sau vârstnic deopotrivă, are sentimentul că ia parte la o manifestare având conținut adinc politic, susținută însă integral prin mijloacele artei adevărate, de bună calitate. Este, desigur, și ceea ce s-a întâmplat la Brăila și Galați, la sfârșitul săptămânii trecute.

Brăila — 23 februarie

Începutul l-a făcut Vasile Șeicaru, care le-a cântat oamenilor din orașul de pe malul fluviului „Colindul Dunării”, după care Doru Stănescu a preluat tema, interpretând „Cîntec între apele țării”, iar

apoi „Ecou de romanță”, „Ai, hai” și „Fără petale”. A urmat Gheorghe Gheorghiu cu 3 cîntece pe care le socotim cele mai bune ale sale: „A trecut azi noapte”, „Lu-mă timp” și „Trecea un om”, apoi din nou Vasile Șeicaru, cu un cîntec popular prelucrat în manieră folk. Asistența, totuși, părea că se încălzește destul de greu, probabil și din cauza temperaturii scăzute și a curentului grozav din Sala sporturilor. Din aceleași motive, majoritatea cenaculiștilor au fost nevoiți să păstreze pe ei îmbrăcămintea cu care sosiseră la sală, dar lucrul acesta l-au făcut dezinvolt, de parcă nimic nu le-ar fi stînjinit mișcările. Căldura așteptată a venit în cele din urmă de la suflul celor peste 2.000 de spectatori, care au primit tot mai bine cîntecele care au urmat: „Oua de rouă”, „Pămînt de eroi” și „Baladă” (Zoie Alecu), „Săraca inima mea” și „Cioabănaș cu trei sute de oi” (Ducu Bertzi), „Moța și moțu” și „Te caut” (Maria Nagy), Dirijați de profesorul Claudiu Negulescu, cei 24 de copii ai grupului vocal „Voces primăvera”, format din elevi ai Școlii generale nr. 4 din București, au interpretat „Corul libertății”, „Ardealul” (cîntec reluat apoi în final, împreună cu întreaga asistență), „Dona, dona” și „Roata”. De același succes s-au bucurat Victor Socaciu („Oltule”, „Un punct de vedere”, „Putna”), Mircea Vintilă (cu șase dintre cele mai bune cîntece ale sale), Valeriu Sterian, Adrian Ivanitchi (mențiune pentru „Dacii liberi” și „Ardealul”) și Eugen Cristea, căruia conducătorul cenacului l-a îngreunat considerabil cunoscuta pantomimă „În tren”, rugîndu-l să o desfășoare la un ritm mult accelerat, ca într-un film de epocă, rulat cu viteză sportivă! Nu-i mai puțin adevărat că Eugen Cristea s-a descurcat și de această dată de minune, stîrnind cascade de ris și curcubind ropote de aplauze.

În general se poate spune că partea a doua a manifestării de la Brăila a fost

mai bună decît prima, referindu-ne aici mai cu seamă la participarea publicului, în manieră în care ne-am obișnuit. După circa 4 ore de spectacol, noi, cei din culise, am simțit că finalul se apropia — dar ne-am înșelat! Și nu numai noi. O parte dintre spectatori începuseră să se îmbrace pentru plecare, dar a fost suficient un moment de inspirație a poetului Adrian Păunescu („Să rămînă în sală numai cei care ne iubesc cu adevărat; cei care au venit numai pentru că aveau un bilet pot să plece!” — dar de rămas, a rămas toată sala...), pentru ca întreaga manifestare, căreia îi acordasem pînă în acel moment doar o notă bună, să se transforme ca prin farmec într-o adevărată apoteoză a muzicii tinere. Încă o oră și ceva de spectacol, deci, în care s-au produs din nou toți membrii cenacului, manifestarea devenind și mai spontană, mai tinerească și mai adevărată, lucru care a făcut ca despărțirea de public din Brăila să se facă și mai greu, și numai după promisiunea că vom reveni la Brăila cit de curînd.

Galați — 24 februarie

În fața unei săli arhipline — aproape 3.000 de spectatori în Sala Polivalentă din Galați — Cenacul Flacăra a regăsit și în orașul în care pulsează o inimă de foc aceeași prietenie și bucurie pe care o lăsase la ultima manifestare susținută aici. În cele aproape 7 ore, fiecare membru al cenacului a avut timp să susțină un adevărat recital, interpretînd mai toate piesele de rezistență ale repertoriului personal. Astfel, cite zece, unsprezece și chiar douăsprezece piese au cântat Mircea Vintilă, Doru Stănescu sau Valeriu Sterian și cite cinci, șase Vasile Șeicaru, Zoie Alecu, Maria Nagy, Victor Socaciu, Ducu Bertzi, Adrian Ivanitchi sau Gh. Gheorghiu... „Voces primăvera” a interpretat numai patru cîntece („Dona, dona”, „Roata”, „Ardealul” și „Trăiască România!”), după care copiii și profesorii care îi însoțeau s-au îmbarcat într-un autocar special și au plecat de urgență la București, luni fiind după cum se știe zi de școală chiar și pentru artiștii în devenire. În plus față de distribuția de la Brăila, la Galați s-a mai adăugat un membru al cenacului, actorul Mihai Stan, al cărui efort pentru participare merită a fi subliniat aici. Internat în spital pentru analize și un tratament mai îndelungat, Mișu Stan a plecat la Galați cu un bilet de voie de doar două zile, promițînd că nu va obosi prea mult. Acest lucru, în fapt, nu s-a petrecut întocmai, el interpretînd cu aceeași obișnuită dăruire artistică trei poezii, între care „Document” (C. Tonogaru) și „Minunea” (M. Sorescu). La Galați am consemnat și un debut, acela al studentului Marian Corjos, 21 de ani, anul I la Facultatea de mecanică din localitate, un debut promițător, piesele interpretate de el caracterizîndu-se prin fantezie melodică și umor de bună calitate. Rugat de sală să recite, Adrian Păunescu a recitat „Manifest pentru sănătatea pămîntului”. Rugat să mai recite, la fel de altfel ca la Brăila,

conducătorul cenacului n-a mai recitat. În final am asistat la un lucru nou — un lucru nou, o inovație după 370 de ședințe! — membrii cenacului revenind în fața publicului pentru a cînta sau a recita, unul după altul, aproape fără nici o pauză între ele, cit o singură strofă din cîntecul sau poezia pe care le-au considerat cele mai reprezentative pentru repertoriul lor. Sala a fost încîntată de acest recital de... grup, cîntînd fiecare bucată împreună cu interpretii, deci trecînd de la „Fără petale” la „Colindul Dunării”, apoi la „Săraca inima mea”, la „Roata” și așa mai departe...

La Brăila și la Galați au fost două seri pline de muzică și poezie, în fața unui tineret entuziast, dornic de artă adevărată.

DUMITRU GRAUR

cuvînt

Catarg pe strădania oricărui neam
în aeru-ntreg strălucind cu prestigiu,
un memento că prin toți, fiecare ne-am
dedicat conștiința acestui prestigiu.

strădanie

Încordări, atracție, respirație,
adaosuri într-un tumult,
din irizații trecătoare
pentru mereu pentru mai mult

fenix

Prin cuget de-ar renaște orice om,
ar crește o rouă de răcoare
dînspre fîntnea oricărui gnom
al sufletului care nu mai doare.

viață

A desface și a face
încă și încă, încă și încă,
a reface și-a prefăce
încă și încă, încă și încă.

reverberație

Minus și plus, verde și roșu și
văzul amețit vede platină,
do, re, mi, fa, sol, la, si,
echilibrul-clatină.

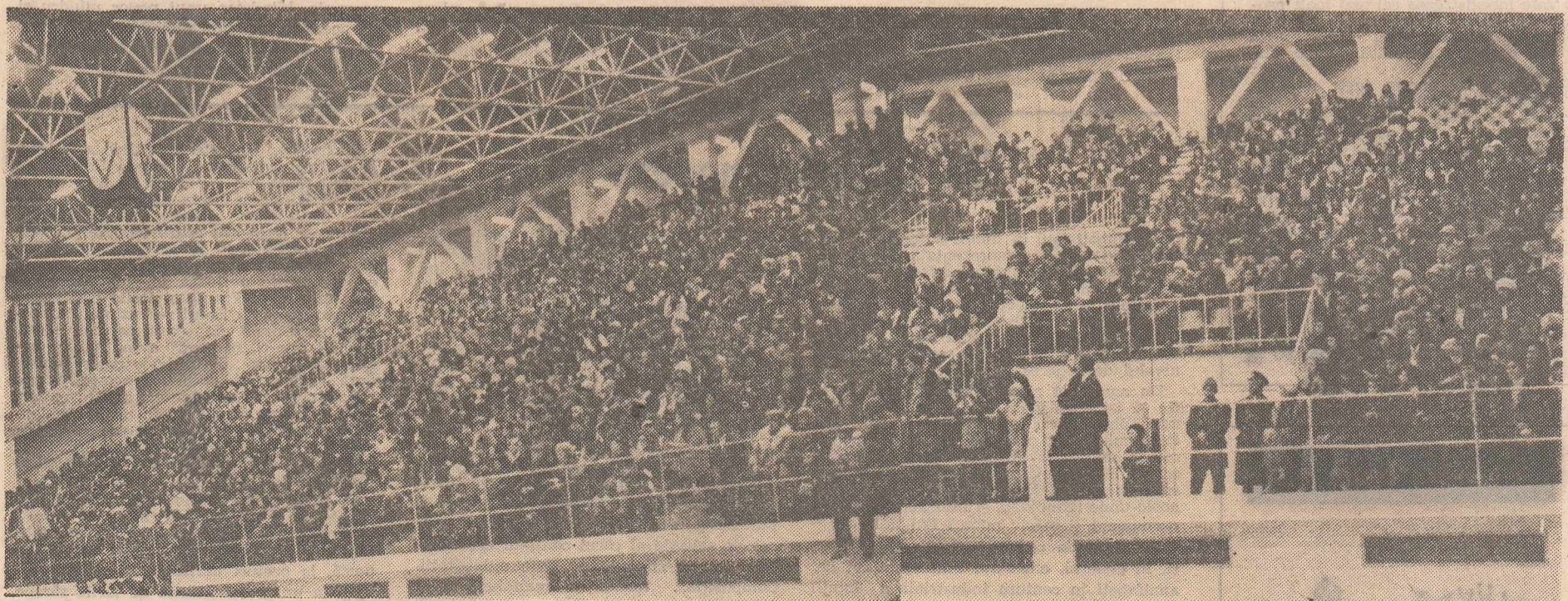
teamă

Un dor de fin de-ai implini perfect
mă tem că tomuri, rafturi ar da muguri;
din televizor ori ghem sări-vor mieii
pe parchet
să pască pînă nu se-aud și pluguri.

RODICA BARLEA

Fotografii de SORIN POSTOLACHE

Redacția: București, Piața Scintei 1, căsuța poștală 3312, cod 71341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20, interioare: Secția social-politică (N. Gr. Mărășanu, Mihai Stănescu, Nedelcu) - 1 523; Secția știință-învățămînt (Liviu Timbus, Emanuel Valeriu, Lionel Nițescu) - 1 606; Secția reportaj, scrisori, probleme cetățenești (Nicolae Cristache, Ilie Nedelcu) - 1 523; Secția cultură-cenacul (George Arion, Adrian Dohotaru) - 1 619; Sectorul fotoreportaj - 1 595; Secretariat de redacție (Dan Birlădeanu, Sorin Postolache) - 1 782; Administrație: 17 78 82 și 17 60 10 - interior 1 783; secretar responsabil de redacție (Tudor OCTAVIAN - 17 60 10); Redactor șef adjuncț (Nicolae ARSENIE - 17 60 10 interior 1 786); redactor șef - 17 60 10 interior 1 822. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”. Abonamentele se pot abona adresîndu-se la ILEXIM - Departamentul Export Import presă. P.O. BOX-136-137, telex: 11 226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU